

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 664 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 12 ΝΟΕΜΒΡΗ 2011

1,30 ΕΥΡΩ

Διαζύγιο από την
αστική πολιτική
όλων των
αποχρώσεων

ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ και ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

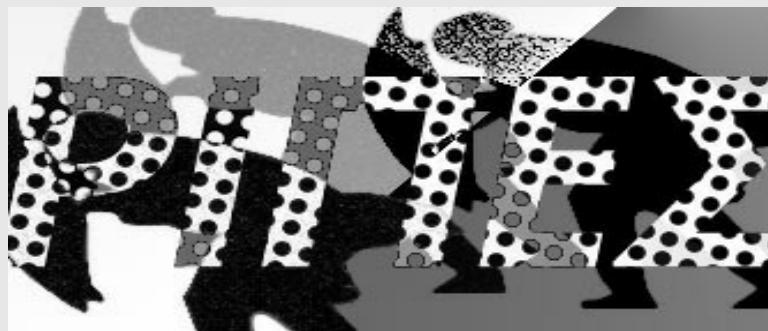
Συγκυβέρνηση
μαριονέτών

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

11/11: Ροδεσία, Αγκόλα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1965, 1975), Μαλδίβες: Ημέρα δημοκρατίας (1968), ΗΠΑ: Ημέρα βετεράνων 11/11/1918: Τέλος α' παιγκούφιου πολέμου 11/11/1942: Συγκρότηση Αρχηγείου Θεοσαλίας ΕΛΑΣ 11/11/1961: Μετονομασία Στάλινγκραντ σε Βόλγογκραντ 11/11/2003: Απότελεσμα κατά Citibank Ζωγράφου («Χρήστος Καστίμης») 12/11: Αυστρία: Ημέρα δημοκρατίας (1918), Βερμούδες: Ημέρα μνήμης 12/11/1863: Λαυρεωτικά 12/11/1968: Βαριές καταδίκες μελών ΔΑ (Θεσσαλονίκη) 12/11/1979: 25ετής κάθειρξη στον ακροδεξιό βομβιστή Ν. Παναγόπουλο 12/11/1980: Βόμβες στα Σ/Μ Δήμητρας και Μαρινόπολης και στο ισόγειο Πύργου Αθηνών (ΕΛΑ) 13/11: Γρεβενά, Νέα Ζηλανδία: Ημέρα μνήμης 13/11/1976: Απότελεσμα εμπρησμού μηχανημάτων και φορτηγών Coca Cola, εμπρησμός δύο αυτοκινήτων βορειοαμερικανών (Σουύρμενα), βόμβα στο ΡΧ Ελληνικού και στην περιφραξή κτιρίου ασφάλειας Καισαριανής (ΕΛΑ) 13/11/1977: «Αυτοκτονία» Ινγκριτ Σούμπερτ (RAF) 13/11/2000: Τρεις βομβιστικές επιθέσεις σε εργαστήριο γλυπτικής και υποκαταστήματα τραπεζών (Επαναστατικό Πυρήνες) 14/11: Ημέρα κατά διαβήτη 14/11/1942: Πρώτη συνάντηση Βελουχιώτη-Ζέρβα 14/11/1951: Συλλήψεις στελεχών ΚΚΕ 14/11/1960: Ιδρυση ΟΠΕΚ 14/11/1968: Δύο νεκροί εργάτες από έκρηξη στη «Χαλυβουργική» 14/11/1971: Απέλαση Αμαλίας Φλέμινγκ, αφαίρεση ελληνικής ιθαγένειας 14/11/1977: Βόμβα σε δικαστικό μέγαρο Αμβούργου (RAF) 14/11/1977: Χουντικοί τραυματίζουν πολλά άτομα (Πύργος Ηλείας) 14/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο προέδρου ΣΕΒ Κυριαζή 15/11: Βέλγιο: Ημέρα Βασιλιά, Βραζιλία: Ημέρα δημοκρατίας (1889) 15/11/1977: 18 βομβιστικές επιθέσεις σε όλη τη Γαλλία για την έκδοση του δικηγόρου Κρουσσάν 15/11/1977: Βόμβα στα γραφεία ΕΝΕΠ (Θεσσαλονίκη) 15/11/1977: Εμπρησμός γραφείων Εθνικής Παράταξης (ΑΕΑ) 15/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο αξιωματικού μέλους της «Αερολιμένης Αθηνών» 15/11/1983: Εκτέλεση Τσάντες-Βελούτου (17N) 16/11: Ημέρα ανεκτικότητας, ημέρα φιλοσοφίας 16/11/1935: Καθιέρωση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας 17/11: Ημέρα σπουδαστών, Ζαΐρ: Ημέρα στρατού 17/11/1918: Ιδρυση ΚΚΕ 17/11/1934: Νυχτερινή αιματηρή σύγκρουση αστυφυλάκων-κομμουνιστών (Ακαδημίας), πολλές συλλήψεις 17/11/1947: Αποτυχημένη δευτερη επίθεση ανταρτών κατά Εδεσσας 17/11/1968: «Δις εις θάνατον» στον Άλεκο Παναγούλη για απόπειρα κατά Παπαδόπουλου 17/11/1973: Πολυτεχνείο 17/11/1977: Δύο εμπρηστικές βόμβες στη γαλλική σχολή (Σίνη) 17/11/1978: Βόμβες σε εγκαταστάσεις και αυτοκίνητο Coca Cola και σε γραφεία Απομόνων Αμερικάνων Αξιωματικών (Θεσσαλονίκη) 17/11/1979: Βόμβα καταστρέφει αποθήκη εταιρίας που ετοιμάζει εγκατάσταση Η/Υ Πολυτεχνείου (Ζωγράφου) 17/11/1980: Δολοφονία Σταματίας Κανελοπούλου, Ιάκωβου Κουμή από ΜΑΤ 17/11/1986: Εκτέλεση γενικού διευθυντή Renault Ζορζ Μπες (Aστίον Direct) 17/11/1987: 3.000 διαδηλωτές επιπτίθενται στην αμερικανική πρεσβεία, οδομαχίες 17/11/1991: Βόμβες (ΕΛΑ-1η Μάρη) σε ΔΕΗ-ΙΚΑ (Θεσσαλονίκη).

● Το ένα ρεκόρ μετά το άλλο κατέρριψε ο γίγαντας, ο τεράστιος Γιωργάκης ●●● Εγινε, πλέον, και ο πρώτος πρωθυπουργός παγκοσμίως που ζήτησε ψήφο ευπιστοσύνης όχι για να κυβερνήσει, αλλά για να παραιτηθεί ●●● Αυτό δα πει αντεξουσιαστής στην εξουσία ●●● Τελικά, δεν παραιτήθηκε στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, υπέβαλε την παραίτησή του στον Σαμαρά αυτοπροσώπως ●●● Και βέβαια, ένας Παπανδρέου δεν λέει ποτέ τη λέξη παραίτηση ●●● [Οι προπαγανδιστές του Μαξίμου το ψιθύριζαν συνεχώς στ' αυτή των δημοσιογράφων τις τελευταίες μέρες] ●●● Δηλώνει απλά ότι δεν δεν θα είναι πρωθυπουργός στο νέο κυβερνητικό σχήμα! ●●● Ας αφήσουμε τα ευτράπελα, όμως, για να πάμε στα σοβαρά ●●● Κράτησε, κράτησε άμυνα στο Σαμαράς, στο τέλος έπεσε πρωικώς στο πεδίο της μνημονιακής πολιτικής ●●● Οχι μόνο δα συνδιαχειριστεί το Μνημόνιο, αλλά δα συνυπογράψει το καινούργιο, το ακόμη χειρότερο Μνημόνιο ●●● Γι' αυτό κάνει ακόμη ναζάκια, αλλά στην πολιτική μετράει η ουσία και όχι τα ναζάκια ●●● Και η ουσία γράφει στην ού-

για Γιωργάκης-Άντωνάκης παρέα ●●● Οπως τα παλιά, καλά φοιτητικά χρόνια ●●● Τότε που σπουδάζαν για να γίνουν αστοί πολιτικοί ●●● Ας όψωνται οι ιμπριαλιστές γηγέτες που δεν κατανοούν τις ανάγκες ενός κόμματος εξουσίας που βρίσκεται στην αντιπολίτευση ●●● Γεμάτη αγωνία η βουλευτής Πιπιλή στο μαραθώνιο δελτίο του Μέγα, το βράδυ της Κυριακής ●●● «Σε λίγο ανοίγουν τα χρηματιστήρια της Ασίας», έτοιμη να καταρρέει, επειδή αργούσε η τριπλέτα που συσκεπτόταν στο προεδρικό μέγαρο ●●● Ευτυχώς σε λίγο βγήκε άσπρος καπνός από την Ηρώδου του Απτικού και

ησύχασε η αγωνιούσα βουλευτής ●●● Και κλάσαμα ο Καρατζαφάρηρ ●●● Αυτός ψήφισε το Μνημόνιο, με τον Αντώνη φτιάχνοντας κυβέρνηση ο Γιώργος και ο Μπένι ●●● Ατιμη κενωνία ●●● Τι να κάνει κι αυτός, καμαρώνει επειδή τους έφερε κοντά, όπως λέει ●●● Και τώρα μια απορία του αφελούς συντάκτη της σπήλαιης ●●● Αφού η νέα κυβέρνηση των δύο κομμάτων εξουσίας δα έχει αυξημένη διαπραγματευτική ισχύ, γιατί την επιζητούν διακαώς οι τροίκαινοι; ●●● Θέλουν μια ισχυρή κυβέρνηση που δα τους στριμώξει στις διαπραγματεύσεις; ●●● Και δεύτερη απορία, εξίσου αφελής ●●●

Στα τέλη Σεπτέμβρη «είχαμε» ταμειακά διαδέσιμα μέχρι 15 Οκτώβρη, στα τέλη Οκτώβρη «είχαμε» ταμειακά διαδέσιμα μέχρι 15 Νοέμβρη και τώρα «έχουμε» ταμειακά διαδέσιμα μέχρι τα μέσα Δεκέμβρη ●●● Τι διάολο, το μυστικό του Ιησού έμαθαν και αιχάνουν τη ρευστότητα του κράτους ανάλογα με τις ανάγκες της προπαγάνδας; ●●● «Κάτσε κάτω, μαρή καλποσδέτα», είπε ο Ξυνίδης στην Καΐλη ●●● Μίλησε κι η σωβρακοφανέλα ●●● Ο δικηγορίσκος της Ξάνθης που τον έκανε γραμματέα ο Ραγκούσης και υπουργό άνευ αρμοδιοτήτων ο ΓΑΠ ●●● Ποιος Τρίερ, ποιος Χάνεκε, ποιος Γκονάρ και ποια Ιζαμπέλη Ιτέρ ●●● Ολους τους «χρυσούς φοίνικες» των Καννών τους σάρωσε ο GAP the Greek ●●● Στο ρόλο του... Ζήκου ●●● Σαρκοζί και Μέρκελ δεν βρήκαν ρόλο! ●●● Ποιος Μελισσανίδης, ποιος Μάρας και ποια Κομανέτοι ●●● Τους ξεπέρασε όλους ο Αντωνάκης ο κωλοτούμπας ●●● Αντε, πρόσδερε, με το καλό και στο Dancing on ice και να προσέχεις τον Κωστάλα γιατί είναι αυστηρός στα τριπλά τόλους ●

●◆ Μοντεφιά της στήλης. Με το που ορκιστεί και αναλάβει η νέα κυβέρνηση, ο Σαμαράς θα εξαφανιστεί από τα της τρέχουσας διαχείρισης και θα το ρίξει στις προεκλογικές περιοδείες. Θα προσπαθήσει να στήσει ένα δεύτερο κάδρο και να βάλει τον εαυτό του μόνο σ' αυτό. Ο, τι και να κάνει, όμως, αυτό που θα μείνει θα είναι η συνδιοίκηση με το ΠΑΣΟΚ και την τρόικα και η συνυπογραφή από το κόμμα του ενός νέου, πολύχρονου ήτοι της Κυριακής 14/11/1951: Συλλήψεις στελεχών ΚΚΕ 14/11/1960: Ιδρυση ΟΠΕΚ 14/11/1968: Δύο νεκροί εργάτες από έκρηξη στη «Χαλυβουργική» 14/11/1971: Απέλαση Αμαλίας Φλέμινγκ, αφαίρεση ελληνικής ιθαγένειας 14/11/1977: Βόμβα σε δικαστικό μέγαρο Αμβούργου (RAF) 14/11/1977: Χουντικοί τραυματίζουν πολλά άτομα (Πύργος Ηλείας) 14/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο προέδρου ΣΕΒ Κυριαζή 15/11: Βέλγιο: Ημέρα Βασιλιά, Βραζιλία: Ημέρα δημοκρατίας (1889) 15/11/1977: 18 βομβιστικές επιθέσεις σε όλη τη Γαλλία για την έκδοση του δικηγόρου Κρουσσάν 15/11/1977: Βόμβα στα γραφεία ΕΝΕΠ (Θεσσαλονίκη) 15/11/1977: Εμπρησμός γραφείων Εθνικής Παράταξης (ΑΕΑ) 15/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο αξιωματικού μέλους της «Αερολιμένης Αθηνών» 15/11/1983: Εκτέλεση Τσάντες-Βελούτου (17N) 16/11: Ημέρα ανεκτικότητας, ημέρα φιλοσοφίας 16/11/1935: Καθιέρωση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας 17/11: Ημέρα σπουδαστών, Ζαΐρ: Ημέρα στρατού 17/11/1918: Ιδρυση ΚΚΕ 17/11/1934: Νυχτερινή αιματηρή σύγκρουση αστυφυλάκων-κομμουνιστών (Ακαδημίας), πολλές συλλήψεις 17/11/1947: Αποτυχημένη δευτερη επίθεση ανταρτών κατά Εδεσσας 17/11/1968: «Δις εις θάνατον» στον Άλεκο Παναγούλη για απόπειρα κατά Παπαδόπουλου 17/11/1973: Πολυτεχνείο 17/11/1977: Δύο εμπρηστικές βόμβες στη γαλλική σχολή (Σίνη) 17/11/1978: Βόμβες σε εγκαταστάσεις και αυτοκίνητο Coca Cola και σε γραφεία Απομόνων Αμερικάνων Αξιωματικών (Θεσσαλονίκη) 17/11/1979: Βόμβα καταστρέφει αποθήκη εταιρίας που ετοιμάζει εγκατάσταση Η/Υ Πολυτεχνείου (Ζωγράφου) 17/11/1980: Δολοφονία Σταματίας Κανελοπούλου, Ιάκωβου Κουμή από ΜΑΤ 17/11/1986: Εκτέλεση γενικού διευθυντή Renault Ζορζ Μπες (Aστίον Direct) 17/11/1987: 3.000 διαδηλωτές επιπτίθενται στην αμερικανική πρεσβεία, οδομαχίες 17/11/1991: Βόμβες (ΕΛΑ-1η Μάρη) σε ΔΕΗ-ΙΚΑ (Θεσσαλονίκη).

πρωθυπουργός ανταποκρίθηκε και στα δύο θέματα τα οποία έθεσα στην ομιλία μου», άσε Λούκα, σε είχε προλάβει η καϊλή (και πολλές και πολλοί άλλοι).

Συγκυβέρνηση μαριονετών

Ανεξάρτητα από το πρόσωπο του νέου πρωθυπουργού, ανεξάρτητα από τη σύνθεση του νέου υπουργικού συμβούλιου, ανεξάρτητα από τον επίσημο λόγο με τον οποίο «τυλίχτηκε» η παρουσίασή τους, ανεξάρτητα από την κομματική προπαγάνδα που θα οργιάσει, ανεξάρτητα από τις αναλύσεις του κώλου που θα μας κατακλύσουν και τα τιτιβίσματα των παπαγάλων της αστικής «ενημέρωσης», ανεξάρτητα από το παιχνίδι των λέξεων που στραγγαλίζουν ακόμη και τη γλώσσα, ένα πρόγραμμα πρέπει να κρατήσουμε: από την Πέμπτη 3 Νοέμβρη έχουμε συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ (με τα σύντετα που προστέθηκαν στη συνέχεια), οι γηέτες των οποίων λειτουργούν σαν μαριονέτες στα χέρια των ιμπεριαλιστών του γαλλογερμανικού άξονα.

Όλα τα υπόλοιπα, που εμφανίστηκαν με τη μορφή πενθήμερου πολιτικού θριλερ, αφορούν τα παιχνίδια εξουσίας στο κράτος, αλλά και μέσα στα κόμματα, αφορούν την προετοιμασία της προεκλογικής προπαγάνδας των κομμάτων, αφορούν το μοιρασμα της τράπουλας όχι μόνο ανάμεσα στα δυο κόμματα (και στους υπόλοιπους της συμμορίας των προθύμων), αλλά και σε άλλες, αφονείς μερίδες του πλουτοκρατικού συστήματος που πάντοτε συμμετέχουν στα παιχνίδια εξουσίας (βαρόνοι των μίντια, συνδικάτα των καπιταλιστών κ.ά.), αλλά δεν αφορούν την ουσία.

Η ουσία λοιπόν είναι η συγκυβέρνηση μαριονετών, με στόχο τη μακρόχρονη υποδούλωση του ελληνικού λαού στο ζυγό του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου. Οι γηέτες του γερμανογαλλικού άξονα, αφού υπαγόρευσαν την αικονούθητεα από εδώ και πέρα πολιτική με τις αποφάσεις της 26ης Οκτώβρη, προσπάθωντας αικόμη να διαχωρίσει τη δανειακή σύμβαση από το Μνημόνιο που θα τη συνοδεύει: «Είχα πει επίσης ότι άλλο πρόγμα ή δανειακή σύμβαση -δηλαδή πόσα δανειζόμαστε, πότε και με πιο επιτόκιο θα τα επιστρέψουμε» - από τα μέτρα πολιτικής που τη συνοδεύουν». Και συμπλήρωνε: «Έχουμε πει πολλές φορές ότι δεν διαφωνύμε με τους στόχους της σύγκλισης αλλά με τους τρόπους που επιδιώκεται. Και διατηρούμε το δικαίωμα -και την

κό προσωπικό, στο οποίο έμεινε μόνο η δυνατότητα να πάιζει θέστρο για τις λεπτομέρειες. Πρώτος δοκίμασε τις θωπείες τους ο Παπανδρέου, που προσπάθησε να κάνει το colpo grossso, τη «μεγάλη πολιτική πρωτοβουλίων», όπως πίστευαν οι Πετσόλικος, Καστανίδης, Ρέππης, Παπουτσής και σία! Καλώντας τον στις Κάννες και εξευτελίζοντάς τον δημόσια, τον τελείωσαν πολιτικά. Δεν είναι τυχαίο ότι τουλάχιστον τρεις υπουργοί που είχαν ταχθεί δημόσια υπέρ του δημοψηφίσματος (Βενιζέλος, Ρέππης, Χρυσοχοΐδης), παίρνοντας το μήνυμα των Καννών έσπευσαν να κάνουν δήλωση... μη δημοψηφίσματος, πριν καν μιλήσει ο Παπανδρέου. Τον εγκατέλειψαν για να σώσουν το πολιτικό τους τομάρι.

Μετά τον Παπανδρέου ήρθε η σειρά του Σαμαρά, που αποδείχτηκε πρωταθλητής της... ενόργανης γυμναστικής, σπάζοντας το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, σε διάστημα μόλις μιας εβδομάδας.

Κωλοτούμπα και τσουλήθρα

Από την επομένη κιδίας των Καννών, ο Σαμαράς άρχισε να κάνει κωλοτούμπα και τσουλήθρα κατ' επανάληψη. Την Πέμπτη 3.11.11, μολονότι το 'παιζε σκληρός και ζητούσε εκλογές, αποκλείοντας κάθε συγκυβέρνηση με τον Παπανδρέου, δεν παρέλειψε να δηλώσει από το βήμα της Βουλής ότι συμφωνεί με την απόφαση της 26ης Οκτώβρη, προσπάθωντας αικόμη να διαχωρίσει τη δανειακή σύμβαση από το

προχέρωση - να πείσουμε τους επαίρους μας για όσα δεν λειτουργησαν και πρέπει να αλλάξουν». Κι αν δεν πειστούν οι επαίροι; Την απάντηση τη φύλαγε για το τέλος: «Δέχομαι ακόμα πλήρως τη δέσμευση της Ελλάδας στην εκπλήρωση των στόχων δημοσιονομικής προσαρμογής. Οπως τα δεχόμουν πάντοτε. Άλλα όσα μέτρα έχουν ήδη αποτύχει. Αυτά ασφαλώς και θα προσπαθήσουν να τα αλλάξω. Δεν θα τα αλλάξω μονομερώς! Άλλα από τη στιγμή που δεν δουλεύουν ασφαλώς και δικαιούμαται να προσπαθήσουν να τα αλλάξω».

Τελικά, έμεινε με τον πόθο της προσπάθειας. Σε τρεις μέρες τα είχε αποδεχτεί όλα. Το μόνο στο οποίο προσπάθησε ήταν να καταστηγάσει την αγανάκτηση κάποιων δεξιών για την καλοτούμπα, μοιράζοντας στα στελέχη ένα πον παρεγ γεμάτο με γελοιότητες που δεν θα τις πίστευαν ούτε μικρά παιδιά. Στοχυολογώμενο μερικές από τις γελοιότητες: «Σε αυτή τη μεταβατική περίοδο των 100 ημερών στηρίζουμε τα ψηφισμένα μέτρα για να μπορέσουμε να τα αλλάξουμε αργότερα». «Αν δεν περάσει ο

προϋπολογισμός (νέα μέτρα δεν θα υπάρξουν), πώς θα γίνουν συντομότερα εκλογές για να αρχίσουν να αλλάξουν όλα». «Δεν πρέπει να ξεμπλοκάρουμε τη νέα δανειακή σύμβαση και την δη δόση, ώστε να γίνει το "κούρεμα" του χρέους, να γίνουν εκλογές και να μπορέσουμε στη συνέχεια να τα αλλάξουμε όλα». «Δεν "συγκυβερνούμε" με το ΠΑΣΟΚ. Ανοίγουμε το δρόμο για να φύγει ομαλά από την κυβέρνηση». «Δεν στηρίζουμε καμία συγκυβέρνηση. Στηρίζουμε τη μετάβαση από το μνημόνιο σε μια νέα εποχή και μια νέα πολιτική». «Δεν είμαστε η συνέχεια του μνημονίου. Τις συνέπειές του διαχειρίζόμαστε, για να να απεμπλακούμε κάποτε από την εξάρτηση των μνημονίων».

Τι είχε στο μυαλό ο Σαμαράς; Ενα σχήμα σύμφωνα με το οποίο τα κόμματα θ' απασχολούν το λαό με την προεκλογική δημαρχία και τον ανούσιο ανταγωνισμό της, ενώ η κυβέρνηση θα κόβει και θα ράβει το κοστούμι της επόμενης δεκαετίας. Εδώ που έχουν φτάσει τα πρόγματα, όμως, μόνο σ' έναν ιδεατό κόσμο θα μπορέσει στη σελίδα 9

Ενας τραπεζίτης πρωθυπουργός

Το πρώι της περαιομένης Πέμπτης όλα τα κανόλια, σε ζωντανή μετάδοση, έπαιζαν το έργο «Περιμένοντας τον Παπαδόμ», ο οποίος, εν αντιθέσει με τον «Γκοντό», ο οποίος ποτέ δεν έρχεται στο γνωστό έργο του Σάμιουελ Μπέκετ, πήγε στο Μαξίμου και παρέλαβε το σκήπτρο της πρωθυπουργίας από τα χέρια των Γ. Παπανδρέου, Α. Σαμαρά και Γ. Καρατζαρέρη (θα ήθελαν να είναι και άλλοι ορχηγίσκοι εκεί, αλλά δυστυχώς έπρεπε να τηρηθεί το πρωτόκολλο που επιτρέπει την παρουσία μόνο των ορχηγών που έχουν κοινοβουλευτική ομάδα κατά τον Κονονισμό της Βουλής). Βέβαια, ο Παπανδρέου, που είχε την ευθύνη της σκηνοθεσίας, δεν είναι Μπέκετ για να γράψει ένα σπαρακτικό δράμα. Γ' αυτό η όλη υπόθεση κατάντησε φαρσοκωμωδία. Μία φαρσοκωμωδία χωρίς πολιτικό, αλλά με έντονο παραπολιτικό ενδιαφέρον, που κράτησε ένα γεμάτο τετραήμερο, από το βράδυ της Κυριακής που Παπανδρέου και Σαμαράς έδωσαν τα χέρια ενώπιον του Παπούλια, μέχρι το πρωί της Πέμπτης που έφτασε στο προεδρικό μέγαρο η μαύρη Μερτσέντες του Παπαδόμου.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ο Παπανδρέου, ίσως πιεζόμενος από το «παπανδρεϊκό» μπλοκ του ΠΑΣΟΚ, επεχείρησε ένα ακόμη «κόλπο γκρόσο», μπασ και καταφέρει να ελέγχει τις από εδώ και πέρα εξελίξεις, πληγό όμως του έγινε και αυτό μπούμερανγκ, αν και μικρότερης βλητικής ικανότητας σε σχέση με το δημοψήφισμα. Πήγε να περάσει για πρωθυπουργό τον πιο πολιό και πιο έμπιστο «κηπουρό» του, τον Πετσάλικο. Κάποιοι στιγμή έφτασε να πιστεύει ότι θα τα καταφέρει. Γ' αυτό και έσπευσε την Τετάρτη το βραδάκι να απευθύνει αποχαιρετιστήριο διάγγελμα στον ελληνικό λαό, στο οποίο «φωτογράφισε» ως νέο πρωθυπουργό τον Πετσάλικο! Αγνοία κινδύνου; Μάλλον ο τελευταίος σπασμός του ετοιμοθάνατου.

Ο Σαμαράς, έροντας ότι και ο ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες και η ελληνική αστική τάξη θελουν οπωσδήποτε τον Παπαδόμ, φρόντισε να αποστασιοποιήσει από την πρόταση Παπανδρέου, βάζοντας τον Μιχελάκη, την ώρα που αναχωρούσαν από τη Συγγρού για το προεδρικό μέγαρο, να δηλώσει ότι ουδέποτε προτάθηκε στον Σαμαρά ο Παπαδόμος, αλλά αν προταθεί θα πει ναι. Ταυτόχρονα, τα διάφορα «λόμπι» κινητοποιήθηκαν άμεσα. Τελεσγράφα προς υπουργούς «έφυγαν» από βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, ενώ από το πρώι μεν Διαμαντοπούλου είχε «φωτογραφίσει» ως μοναδική λύση τον Παπαδόμο και ο Ραγκούσης είχε αναφερθεί με καταφρονητικό τρόπο στον Πετσάλικο, χωρίς να τον κατονομάσει. Το ίδιο έκανε και το Μητσοτακέικο με δηλώσεις μπαμπά και κόρης, ενώ όλα τα κανάλια -με πρώτο και καλύτερο το Mega- «κωλοχυτούσαν» τον Παπανδρέου για τα καμώματά του.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι ακριβώς έγινε στο επεισόδιο με τον Καρατζαρέρη, όμως αυτός μάλλον δεν τα πήρε άδικα στο κρανίο. Ακόμα και πορτοκαλάδα να επίναν οι κεράσουν και αυτόν κι όχι να τον έχουν στο περίμενε στην αίθουσα συσκέψεων. Ακόμη, όμως, και να μην είχαν μπει ακόμη στο «ψηφτό», το βέβαιο είναι ότι μπήκαν στη συνέχεια, αφού Παπανδρέου και Σαμαράς έμειναν αρκετή ακόμη ώρα στο προεδρικό μέγαρο και έφυγαν έχοντας σφραγισμένα τα στόματά τους.

Με το σύνολο των αστικών κέντρων να τον στηχτιρίζει, με υπουργούς και βουλευτές του ανεβασμένους στα κεραμίδια να νιασουρίζουν, με τον Σαμαρά να δηλώνει ότι όλη η ευθύνη για το πρόσωπο του πρωθυπουργού ανήκει στον πρωθυπουργό, ο Παπανδρέου δεν είχε άλλη λύση από το να κάνει πέτρα την καρδιά και να προτείνει τον Παπαδόμο. Τα υπόλ

H«κρίση χρέους» μοιάζει να έχει χτυπήσει για τα κολά την Ευρώπη. Τα χρέα των κεντρικών κυβερνήσεων της Ευρωζώνης έχουν εκτιναχθεί από το 68.1% του ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν) το 2001 στο 85.3% το 2010^[1]. Και έπειτα συνέχεια. «Η κατάσταση είναι σοβαρή», λένε σε χλιους τόνους οι διοικούντες στα υψηλά πόστα της ΕΕ, σπέρνοντας τον τρόμο στο «λαούτζικο» που πρέπει να υποτοχθεί για να δεχτεί τα πιο σκληρά μέτρα. Ο Economist αναφωτίεται σε κεντρικό άρθρο της ηλεκτρονικής του έκδοσης αν το Ευρώ είναι τελειωμένο^[2] με τον αρθρογράφο να υποστηρίζει ότι η Ευρωζώνη κινείται σε τροχιά θανάτου. Μια σειρά χώρες επιβάλλουν έκτακτα μέτρα για να περιορίσουν το «θηρίο». Φυσικά άλλα τα μέτρα που επιβάλλονται στις ισχυρότερες οικονομίες και άλλα στην περιφέρεια. Οι πρώτες θα συμπίεσουν τα εργατικά δικαιώματα, οι δεύτερες θα τα αποτελείσουν. Το ιμπεριαλιστικό ευρωπαϊκό κεφάλαιο σπεύδει να κινεζοποιήσει τους εργαζόμενους στις εξαρτημένες χώρες της περιφέρειας σαρώνοντας τα πάντα.

Κι όμως η κρίση δεν φαίνεται να περνά. Γιατί δεν πρόκειται για μία απλή «κρίση χρέους», αλλά για την δύσνοη της κρίσης ενός συστήματος που βασίζεται στην πιο άγρια καταλήστευση της εργατικής δύναμης για να αποκομίσει μέγιστο κέρδος. Αν θέλουμε να πούμε τα πρόγματα με τ' όνομά τους, ας αφήσουμε τις ανησυχίες περί κρίσης χρέους κι ας δούμε κατάματα την πραγματικότητα.

Κρίση του συστήματος

Η κρίση είναι του καπιταλιστικού συστήματος και όχι του χρέους. Γιατί το δημόσιο χρέος πάντα υπήρχε, σε όλα τα καπιταλιστικά κράτη, όπως σημείωνε ο Μαρξ πριν από ενάμισια αιώνων: «Το μοναδικό κορμάτι του λεγόμενου εθνικού πλουτού, που στους σύγχρονους λαούς ανήκει πραγματικά στο σύνολο του λαού είναι το δημόσιο χρέος του. Γ' αυτό είναι πέρα για πέρα συνεπής η σύγχρονη θεωρία που λέει ότι ένας λαός γίνεται τόσο πολιούσιος, όσο πολιούσιος βαθιά βυστείται στα χρέη. Το δημόσιο χρέος γίνεται το credo (πιστεύω) του κεφαλαίου»^[3].

Αυτό το «πιστεύω» γίνεται όλο και πιο ισχυρό όσο οξύνεται η κρίση. Γιατί τα κρατικά ομόλογα είναι τα «σίγουρα λεφτά» πάνω στα οποία τζογάρουν τα πλεονάζοντα κεφάλαια τους τα κοράκια του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, που ακούνε στο όνομα «αγορές», προκίζοντας το μη παραγωγικό χρήμα με παραγωγικό δύναμη και μετατρέποντάς το έτσι σε κεφάλαιο «χωρίς να γίνεται στο χρέος».

Οι πρόσφατες εξελίξεις επιβεβαιώνουν τα παραπάνω τόσο δραματικά όσο δραματική είναι και η πτώση των κυβερνήσεων που τρεκλίζουν μπροστά και μόνο στη σκέψη μας λαϊκής εξέγερσης. Αυτό είναι που θα επιχειρήσουμε ν' αναδείξουμε στο αφέρωμα που ξεκινάει από αυτό το φύλλο, βασιζόμενοι στα στατιστικά στοιχεία των ιδιων των κρατών, που ακόμα κι αν μαργειρεύονται για να «δικαιώσουν»

τις εκάστοτε πολιτικές των κυβερνήσεων τους, δε μπορούν μακροπρόθεσμα να κρύψουν τις τάσεις της οικονομικής πορείας των χωρών.

Ιταλία: Οικονομία σε παρακμή

Αν η Ιταλία ακολουθούσε παραλληλή τροχιά με την Αργεντινή, θα έπρεπε να έχει χρεοκοπήσει από τις αρχές της περασμένης δεκαετίας. Κι αυτό γιατί η κυβέρνηση της Αργεντινής κήρυξε στάση πληρωμών με το χρέος να μην ξεπερνά το 65% του ΑΕΠ (στα τέλη του 2001), ενώ η Ιταλία -όπως φαίνεται στον Πίνακα 1 που συντάξαμε βάσει των επισήμων στοιχείων- από τις αρχές αιώνης περασμένης δεκαετίας είχε χρέος πάνω από 100% του ΑΕΠ της. Η αλήθεια είναι όμως ότι τότε το χρέος δεν ήταν τόσο μεγάλο πρόβλημα. Κι αυτό γιατί βλέποντας τα υπόλοιπα στοιχεία των πινάκων 1

«οι Ιταλοί κατέχουν το μεγαλύτερο ποσοστό του κυβερνητικού τους χρέους σε σχέση με τους κατοίκους οποιασδήποτε άλλης οικονομίας της Ευρωζώνης»^[5]. Οταν, βέβαια, μιλούν για «Ιταλούς», δεν εννοούν το... πότπολο, αλλά τους ντόπιους τραπεζίτες. Σύμφωνα με την Wall Street Journal^[6], που επικαλείται ιταλό οικονομικό αναλυτή, οι πέντε μεγαλύτερες ιταλικές τράπεζες κατεύχαν 145 δισ. ευρώ κρατικών ιταλικών ομολόγων τον περασμένο Ιούνιο, ποσό ίσο με το 1.7 της αξίας του ενεργητικού τους! Δηλαδή, κατεύχαν το μισό περίπου του δημόσιου χρέους της χώρας!

Η <ευρωπαϊκή λύση>

Η «λύση» στο πρόβλημα της κρίσης που μαστίζει την Ιταλία περιγράφεται εν συντομίᾳ στην τελευταία σύνοδο για το Ευρώ: «Η Ιταλία θα εφαρμόσει τώρα τις προτεινόμενες διαφρωτικές μεταρρυθμίσεις προκειμένου να ενισχυθεί η ανταγωνιστικότητα με τον περιορισμό της γραφειοκρατίας, την κατάργηση των ελάχιστων αμοιβών στην παροχή επαγγελματικών υπηρεσιών και την περαιτέρω απελευθέρωση των τοπικών δημόσιων υπηρεσιών και επιχειρήσεων κοινής αφέλειας. Σημειώνουμε τη δέσμευση της Ιταλίας να προβεί σε αναθεώρηση της εργατικής νομοθεσίας και ειδικότερα των κανόνων και διαδικασιών περί απόλυτης και να επανεξετάσει το κατακερματισμένο σύστημα των επιδομάτων ανεργίας έως τα τέλη του 2011, λαμβάνοντας υπόψη τους δημοσιονομικούς περιορισμούς. Σημειώνουμε το σχέδιο αύξησης του ορίου συνταξιοδότησης στα 67 έτη έως το 2026 και συνιστούμε τον ένασ το τέλος του έτους καθορισμό της διαδικασίας για επίτευξη του στόχου αυτού»^[7].

Οι εξαγωγές προϊόντων και υπηρεσιών ανέρχονται σε 322 δισ. ευρώ (σε σταθερές τιμές) το 2000, ενώ το 2010, παρά την αύξηση που σημείωσαν σε σχέση με το 2009, δεν μπόρεσαν να φτάσουν το επίπεδο του 2000! Οι δε καταναλωτικές δαπάνες των νοικοκυριών των μόνιμων κατοίκων το 2010 ήταν χαμηλότερες από το 2006! Για ποια «ανάπτυξη» επομένως μπορεί να γίνεται λόγος, όταν οι εξαγωγές και η ατομική κατανάλωση μέσα στη χώρα πέφτουν;

Ενας άλλος δείκτης, που αποτυπώνεται στον Πίνακα 2, είναι η «καθαρή διεθνής επενδυτική θέση». Αυτή αποτυπώνει τη διαφορά μεταξύ των περιουσιακών στοιχείων των κατοίκων μιας χώρας στο εξωτερικό (άμεσες επενδύσεις, ομόλογα, συναλλαγματικά αποθέματα κτλ.) μείον τις δανειακές τους υποχρεώσεις στο εξωτερικό. Η διεθνής επενδυτική θέση, από θετική που ήταν το 2000 (δηλαδή η ιταλική καπιταλιστική οικονομία ήταν πιστωτής έναντι του υπόλοιπου κόσμου), έγινε αρνητική από το 2002 και μετά, και το 2011 έφτασε στο -26.6% του ΑΕΠ. Αυτό σημαίνει ότι η διεθνής θέση της Ιταλίας στον παγκόσμιο καπιταλιστικό κατομερισμό κεφαλαίων επιδεινώθηκε, λειταίνοντας το έδαφος για τις κερδοσκοπικές επιθέσεις των κορακιών του χρηματιστικού κεφαλαίου στο δημόσιο χρέος.

Οχι μόνο του διεθνούς αλλά και του ιταλικού χρηματιστικού κεφαλαίου. Σύμφωνα με τον Economist,

■ Η περιπτωση της Ιταλίας

Κρίση χρέους ή κρίση του συστήματος;

Πίνακας 1: Βασικοί οικονομικοί δείκτες πλατφόρμας οικονομίας (ποσά σε εκατ. ευρώ - σταθερές τιμές στον πίνακα)

Ετος	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
ΑΕΠ	1.502.164	1.529.265	1.535.508	1.538.956	1.570.405	1.585.131	1.630.192	1.662.693	1.629.016	1.612.638	1.599.224
ΕΠίσημη μεταβολή	-1,80%	0,41%	0,23%	2,04%	0,94%	2,84%	1,99%	-2,03%	-7,15%	3,09%	
Εξαγωγής προϊόντων & υπηρεσιών	322.248	330.640	321.186	314.758	330.083	333.695	354.447	370.594	354.669	299.423	315.823
Επίσημη μεταβολή	-2,60%	-2,00%	-2,00%	-4,87%	1,09%	6,22%	-4,50%	-4,30%	-18,40%	9,12%	
Καπαναλεπτής δαπάνες νοικοκυριών (μεταφέρει επιστημένους)	709.830	714.700	715.861	722.545	728.266	735.629	745.774	752.779	747.890	734.063	741.179
Επίσημη μεταβολή	0,69%	0,16%	0,98%	0,73%	1,15%	1,24%	1,07%	-0,78%	-1,85%	0,97%	
Χρέος κεντρικής κυβερνητικής (από ποσοστό του ΑΕΠ)	109,1%	108,8%	105,7%	104,4%	103,9%	105,9%	106,6%	103,6%	106,3%	116,7%	119,0%
Επίσημη μεταβολή	-0,27%	-2,85%	-1,23%	-0,48%	1,92%	0,68%	-2,81%	2,61%	9,22%	2,50%	

(Πηγή:

■ Αίγυπτος

Κόντρες για το ρόλο του στρατού στο νέο σύνταγμα

Σφοδρές αντιδράσεις έχει προκαλέσει ο Χάρτης Συνταγματικών Αρχών, που παρουσιάστηκε από τον αντιπρόεδρο της αιγυπτιακής κυβέρνησης την 1η Νοεμβρίου, ενώψει των βουλευτικών εκλογών που θα πραγματοποιηθούν στις 28 Νοεμβρίου. Κοσμικά και θρησκευτικά πολιτικά κόμματα και κινήματα, μεταξύ των οποίων η Μουσουλμανική Αδελφότητα, υποστηρίζουν ότι ο στρατός επιδιώκει να συνεχίσει τον έλεγχό του στην εξουσία και να διασφαλίσει τα συμφέροντα και τα προνόμια του με το νέο σύνταγμα.

Τις μεγαλύτερες αντιδράσεις προκαλεί το άρθρο 9 του Χάρτη Συνταγματικών Αρχών, το οποίο δίνει υπέρμετρη εξουσία στο Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο. Προστατεύει τη στρατιωτική ηγεσία από την εποπτεία της βουλής. Της δίνει το δικαίωμα βέτο στα ζητήματα που αφορούν στο στρατό, κηρύσσει τις ένοπλες δυνάμεις «προστάτη της συνταγματικής νομιμότητας», που σημαίνει ότι ουσιαστικά επιτρέπει στη στρατιωτική ηγεσία να έχει τον τελευταίο λόγο σε όλα τα σημαντικά πολιτικά ζήτηματα. Περιορίζει την αρμοδιότητα των βουλευτών να εκλέξουν την ομάδα που θα συντάξει το νέο σύνταγμα, αφού ορί-

ζει ότι από τα 100 μέλη της ομάδας τα 80 θα προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα θεοφύλακας και ιδρυμάτων, όπως η δικαιοσύνη, τα πανεπιστήμια και διάφορες κοινωνικές ομάδες, και τα υπόλοιπα 20 θα προέρχονται από τα πολιτικά κόμματα, αναλογικά με την εκλογική τους δύναμη. Επίσης, δίνει στο Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο την εξουσία να αντικαταστήσει τη Συντακτική Συνέλευση σε περίπτωση που δεν καταφέρει να ολοκληρώσει το νέο σύνταγμα μέσα στο προκαθορισμένο διάστημα των έξι μηνών.

Οι προτεινόμενες αρχές για τη σύνταξη του νέου συντάγματος παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά το καλοκαίρι από ομάδα δικαστικών που συνδέονται με το στρατό, προκαλώντας και τότε, όπως και τώρα, σφοδρές αντιδράσεις, γεγονός που ανάγκασε τους εμπνευστές τους να τις βάλουν στο συρτάρι. Το γεγονός ότι επινέρχονται στο τροπτέζεν μέσω προεκλογικής περιόδου δείχνει ότι το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, που ουσιαστικά κυβερνά τη χώρα, θα επιδιώξει να τις επιβάλλει προκειμένου να διασφαλίσει τον πολιτικό ρόλο, τα προνόμια και τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα της ανώτερης στρατιωτικής κάστας, που αποτελεί σημαντικό τμήμα

της αστικής τάξης της χώρας. Παρόλαυτά, οι πολιτικές δυνάμεις και οι κοινωνικές συλλογικότητες που διαφωνούν καλούν το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο να μην επικυρώσει τον προτεινόμενο από την κυβέρνηση Χάρτη Συνταγματικών Αρχών, ενώ έχουν ήδη καλέσει σε μαζικές διαδηλώσεις για τις 18 Νοεμβρίου για να απαιτήσουν την απόσυρση του.

Παράλληλα, βρίσκονται σε εξέλιξη οι κινητοποιήσεις για την αποφυλάκιση του γνωστού μπλόγκερ και πολιτικού ακτιβιστή Άλαα Αμπντέλ Φατάχ, ο οποίος συνελήφθη στις 30 Οκτωβρίου κατηγορούμενος για υποκίνηση βίας, καταστροφή στρατιωτικής περιουσίας και βίαιης επίθεσης εναντίον στρατιωτών σε υπηρεσία, κατά τη διάρκεια της μεγάλης διαδήλωσης των Κοπτών Χριστιανών στο κέντρο του Καΐρου στις 9 Οκτωβρίου, που πνήγηκε στο αίμα από το στρατό, με 27 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο Αμπντέλ Φατάχ, ο οποίος συμμετείχε ενεργά στις διαδηλώσεις εναντίον του καθεστώτος Μουμπάρακ και στην υπεράσπιση της πλατείας Ταχρίρ από την επιδρομή των τραμπούκων του καθεστώτος, κατά την επονομαζόμενη «μάχη της καμήλας»,

απορρίπτει τις δίκες πολιτών από στρατιωτικά δικαστήρια, καταγγέλλει την ανάθεση από το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο σε επιτροπή του στρατού της έρευνας των αιματηρών γεγονότων κατά τη διαδήλωση των Κοπτών και αρνήθηκε να απολογηθεί σε στρατιωτικό εισαγγελέα. Η στρατιωτική εισαγγελία του επέβαλε φυλάκιση 15 ημερών, εν αναμονή της έρευνας της υπόθεσης, η οποία μπορεί να παραταθεί επ' αόριστο, ενώ απορρίφθηκε η προσφυγή αποφυλάκισής του. Ο ίδιος αποκάλυψε ότι του έγινε πρόταση αποφυλάκισής του με τον όρο να σταματήσει κάθε κριτική στο πρόσωπο του επικεφαλής του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβούλιου και επί 20 χρόνια υπουργό Αμυνας του καθεστώτος Μουμπάρακ, Μοχάμεντ Χουσέιν Ταντάοι.

Εκτός από τις κινητοποιήσεις που έχουν γίνει μέχρι τώρα στην Αίγυπτο για την αποφυλάκισή του, έχουν προγραμματιστεί για τις 12 Νοεμβρίου εκδηλώσεις σε διάφορες χώρες με αίτημα την αποφυλάκισή του καθώς και τον τερματισμό των δικών πολιτών από στρατιωτικά δικαστήρια, από τις αίθουσες των οποίων έχουν περάσει 12.000 πολίτες ως κατηγορούμενοι μετά την πτώση Μουμπάρακ.

■ «Η κρυφή τραγωδία των πολέμων σε Ιράκ και Αφγανιστάν»

Οι κρυφή τραγωδία χαρακτηρίζει η βρετανική εφημερίδα Daily Mail (3/11/11) το συνεχώς αυξανόμενο αριθμό βετεράνων και εν ενεργίᾳ αμερικανών στρατιωτών που κάνουν απόπειρα αυτοκτονίας ή αυτοκτονούν. Πολλοί βετεράνοι αντιμετωπίζουν διαταραχή μετατραυματικού στρες, υψηλή ανεργία και μοναξιά, ενώ παράλληλα υπάρχει έλλειψη προγραμμάτων ψυχικής υγείας στον αμερικανικό στρατό για να τους προσφέρουν κάποια βοήθεια.

Σύμφωνα με μια νέα έρευνα, κάθε 80 λεπτά ένας αμερικανός βετεράνος των πολέμων στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν κάνει απόπειρα αυτοκτονίας, ενώ μόνο το 2009 1.868 βετεράνοι απόπειράθηκαν ν' αυτοκτονήσουν. Ομως το πρόβλημα δεν περιορίζεται στους βετεράνους, Σύμφωνα με την ίδια έρευνα, από το 2005 μέχρι το 2010 ένας αμερικανός στρατιωτής έκανε απόπειρα αυτοκτονίας κάθε 36 ώρες. Και η Veterans Crisis Line, που άρχισε να λειτουργεί από το 2007, έχει δεχτεί περισσότερες από 400.000 κλήσεις από ανθρώπους που ζήτησαν βοήθεια και έσωσε περισσότερες από 14.000 ζωές, σύμφωνα με την ιστοσελίδα των Veterans Affairs. Επίσης, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Πενταγώνου, καταγράφηκαν 309 αυτοκτονίες στρατιωτών το 2009 έναντι 160 το 2001, ενώ τον Ιούλιο του 2011 σημεώθηκε ρεκόρ αυτοκτονιών, με 33 αυτοκτονίες στρατιωτών.

■ Σομαλία: εχθρικός στόχος τα γαϊδούρια!

Ο εκπρόσωπος τύπου του στρατού του Κένυας, ταγματάρχης Εμανουέλ Τσίρτσιρ, ανακάλυψε μια νέα απειλή για τα κενυατικά στρατεύματα που έχουν εισβάλει στη Σομαλία, με τις ευλογίες των ΗΠΑ, για να πολεμήσουν τους ιολαμιστές αντάρτες του Αλ Σαμπάτπ: τα φορτωμένα γαϊδούρια! Οι μαζικές μετακινήσεις φορτωμένων γαϊδούριών θα θεωρούνται εχθρική δραστηριότητα, γιατί, όπως ισχυρίζεται ο εκπρόσωπος του στρατού, υπάρχουν πληροφορίες ότι οι αντάρτες του Αλ Σαμπάτπ χρησιμοποιούν γαϊδούρια για τη μεταφορά όπλων. Προειδοποιεί λοιπόν τους Κενυάτες στα σύνορα Κένυας-Σομαλίας να μην πουλούν γαϊδούρια, η τιμή των οποίων έχει αυξηθεί από τα 150 στα 200 δολάρια το ένα, γιατί έτσι υπονομεύουν τη μάχη ενάντια στους αντάρτες του Αλ Σαμπάτπ.

Γαϊδούρια βέβαια χρησιμοποιούν και οι σομαλοί πρόσφυγες για να μετακινηθούν με τα υπάρχοντά τους σε ασφαλέστερες περιοχές. Ομως, αυτό δεν έχει σημασία. Θα θεωρούνται κι αυτοί εχθρικοί στόχοι και θα βομβαρδίζονται από τα κενυατικά αεροπλάνα. Αυτά, αν μη τι άλλο, δείχνουν την ανησυχία και το φόβο των εισβολέων για το τι τους περιμένει, την ογκώνια τους για τον καταφέρουν να πετύχουν τους στόχους τους εκεί που άλλοι ισχυρότεροι εισβολείς έσπασαν τα μούτρα τους.

■ Ισραήλ: Γιατροί - βασανιστές

Σύμφωνα με έκθεση της Δημόσιας Επιτροπής κατά των Βασανιστηρίων στο Ισραήλ και της οργάνωσης Γιατροί για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα του Ισραήλ, το σύστημα υγείας του Ισραήλ εμπλέκεται γενικευμένα σε υποθέσεις βασανισμού κρατουμένων ή συγκάλυψης τέτοιων υποθέσεων, παραβιάζοντας κατάφωρα τον κώδικα ιατρικής δεοντολογίας.

Η μη αναφορά στις αρχές βασανισμού κρατουμένων, όπως προκύπτει από καταγγελία ή από ιατρική εξέταση του θύματος, ή επιστροφή του θύματος στους ανακριτές-βασανιστές του, η παροχή πληροφοριών για τη φυσική κατάσταση του θύματος στις αιτινομικές ή στρατιωτικές αρχές, η δεδηλωμένη στήριξη των απαιτήσεων των ανακριτών-βασανιστών σε βάρος των αναγκών του θύματος, είναι συνήθεις πρακτικές που ακολουθούνται από τη συντριπτική πλειοψηφία των ισραηλινών γιατρών.

Πολλά από τα θύματα βασανισμού κρατούνται στην απομόνωση και η επίσκεψη του γιατρού προκειμένου να τους εξετάσει είναι η μόνη επαφή που έχουν με τον έξω κόσμο.

Ο διευθυντής της μιας από τις οργανώσεις που συνέταξαν την έρευνα αναφέρει: «Περιμένουμε από τους γιατρούς να στηρίζουν τους αβοήθητους ανθρώπους. Αυτό που μας προκαλεί μεγάλη έκπληξη είναι ότι οι γιατροί, αντί να βοηθούν αυτούς τους ανθρώπους, που είναι αποκομμένοι από τον κόσμο, στηρίζουν τους βασανιστές τους, έχοντας έλλειψη ακόμα και

Διαζύγιο από την αστική πολιτική

Το... αντιμηνημονιακό μέτωπο έσπασε. Δίπλα στον Παπανδρέου και τον απαράτητο κολαούζο Καρατζαφέρη προστέθηκε και ο ντούρος... αντιμηνημονιακός Σαμαράς, ο οποίος μέσα σε μια βδομάδα κατάφερε όχι μόνο να εξαφανίσει ολόκληρη τη ρητορική της προηγούμενης διετίας, αλλά ακόμη και τις «κόκκινες γραμμές» που υποτίθεται ότι τράβηξε όταν άρχισε να σέρνεται προς τη συγκυβέρνηση.

Μέσα σε μια βδομάδα αποδείχτηκε ότι η εναλλακτική λύση, στην οποία εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι προσέβλεπαν για να κερδίσουν μια μικρή έστω ανακούφιση από τα δεινά της τελευταίας διετίας, δεν ήταν εναλλακτική λύση για τους εργαζόμενους, αλλά για το καπιταλιστικό σύστημα.

Εμειναν, βέβαια, ακούμποι φρουροί των αντιπολιτευτικών ιδεώδων τα κόμματα της ψευτοαριστεράς, τα οποία, αιφνιδιασμένα από τις ραγδαίες εξελίξεις, επαναλαμβάνουν σαν χαλασμένα γραμμόφωνα μόνο μια λέξη: εκλογές.

Εκλογές για να κερδιθεί τι; Μια αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών; Και λοιπόν; Το σύστημα φρόντισε να βάλει το νερό στ' αυλάκι πριν τις εκλογές. Η επόμενη κυβέρνηση, είτε μονοκοματική είτε κυβέρνηση συνεργασίας, θα βαδίσει στο δρόμο του νέου Μνημόνιου, το οποίο θα υπογράψει με τις ευλογίες μιας τεράστιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας η υπό τον τραπεζίτη Παπαδήμο νέα κυβέρνηση.

Ολες οι προτεινόμενες «λύσεις» είναι αδιέξοδες. Είναι αδιέξοδες γιατί κινούνται στο ασφυκτικό πλαίσιο του αστικού κοινοβουλευτισμού. Ο, τι ψηφίσει η Βουλή είναι θέσφατο. «Αυτό επιβάλλει η λειτουργία της δημοκρατίας». Σε τέτοια αδιέξοδα οδηγεί το υπάρχον πολιτικό σύστημα. Ενα σύστημα που καταδικάζει τους εργαζόμενους στο ρόλο του Σίσσυφου. Εμπιστεύονται κάθε φορά κάποιες αστικές πολιτικές δυνάμεις, κρεμούν στην πολιτική τους όλες τις ελπίδες, μετατρέπουν τους όποιους αγώνες τους σε καύσιμο για τις εκλογικές μηχανές αυτών των κομμάτων και στο τέλος διαπιστώνουν ότι πάλι έχασαν, ενώ τα κόμματα που πίστεψαν ενισχύθηκαν εκλογικά.

Ενα είναι το δίδαγμα που βγαίνει από τις εξελίξεις του τελευταίου δεκαήμερου. Οτι οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι πρέπει να πάρουν διαζύγιο από το σύνολο της αστικής πολιτικής. Από τα κόμματα εξουσίας και από τις ψευτοαριστερές αντιπολιτεύσεις που δρουν ως κοινωνικά αμφορτισέρ του καπιταλισμού, εγκλωβίζοντας κόσμο σε μια λογική υποταγής στην αστική νομιμότητα, σε μια λογική κοινοβουλευτικού κρετινισμού, σε μια λογική διαχείρισης τελικά.

Πολιτική λύση υπάρχει. Είναι η ταξική πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, που αποτελεί όρο εκ των ων ουκάνε για να υπάρξει συνειδητή και οργανωμένη ταξική αντεπίθεση.

■ Θεατρικό δράμα

Οποιος γνωρίζει στοιχειωδώς τα τερτίπια της αστικής πολιτικής αντιλήφθηκε ότι το μεσημέρι της Κυριακής 6 Νοέμβρη όλα είχαν τελειώσει. Από τη στιγμή που ο Σαμαράς διάβηκε την πόρτα του προεδρικού μεγάρου, δηλώνοντας ότι «αντιλαμβάνεται την αγωνία του ελληνικού λαού» και πως «ο καθένας πρέπει ν' αναλάβει τις ευθύνες του», ήταν δεδομένο ότι η ΝΔ θα πήγαινε σε συγκυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ. Αν ο Σαμαράς υπαναχωρούσε στη συνέχεια, δια χρεωνόταν όλο το πολιτικό κόστος, κατηγορούμενος ότι τίναξε στον αέρα κάτι που ο ίδιος είχε αναγνωρίσει ως εδνικά επιβεβλημένο. Επομένως, αν δεν ήθελε να πάει σε συγκυβέρνηση, θα έβρισκε τρόπο να μη διαβεί ποτέ την πόρτα του προεδρικού μεγάρου. Από τη στιγμή που τη διάβηκε, ήταν δεδομένο ότι θα πάει σε συγκυβέρνηση.

Κι όμως, όση ώρα κρατούσε η συνάντηση Παπούλια-Παπανδρέου-Σαμαρά, που έγινε μερικές ώρες αργότερα, τα κανάλια σε απευθείας συνδέσεις δημιουργούσαν κλίμα αγωνίας. Το ίδιο και μετά την ανακοίνωση ότι πάνε για συγκυβέρνηση. «Αγωνία για τον πρωθυπουργό», «εμπλοκή με Παπαδήμο» κ.λπ. κ.λπ. Φυσικά και υπήρξαν τακτικισμοί και από τα δύο κόμματα, κόντρες, διαφωνίες και τα παρόμιοι. Αυτά, όμως, αφορούσαν τις λεπτομέρειες και όχι τη συμφωνία η οποία ήταν δεδομένη. Αυτές οι λεπτομέρειες μπορεί να έχουν τη σημασία τους για το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, δεν έχουν όμως καμιά σημασία για τον ελληνικό λαό. Κι αυτό ακριβώς ήδελαν να κρύψουν τα αστικά ΜΜΕ με τη θεατρικού τύπου δραματοποίηση των δεδομένων εξελίξεων. Να τραβήξουν την προσοχή του λαού στα άνευ σημασίας, για να κρύψουν την ουσία της συγκυβέρνησης. Σημασία δεν έχει αν πέτυχαν το στόχο τους, πολύ ή λίγο. Σημασία έχει ότι μ' αυτή τη συνεχή πλύση εγκεφάλου δολώνουν το τοπίο, προκαλούν σύγ-

υπογραφή της χώρας μας σε διεθνείς συμφωνίες». Τώρα, αλλάζοντας την τακτική τους, θα παρατήσουν τα μεγάλα «αντιμηνημονιακά» λόγια και θα εστιαστούν στην προπαγάνδα της «καμένης γης» που τους παρέδωσε το ΠΑΣΟΚ και των «δεμένων χεριών» από τις δανειακές συμβάσεις.

■ Το τέλος των μύθων

Η απόφαση για συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ με στήριξη ΔΗΣΥ-ΛΑΟΣ-ΔΗΜΑΡ-Οικολόγων έφερε και το τέλος μερικών μύθων που ταλάνιζαν την πολιτική και κοινωνική ζωή μετά την υπογραφή του Μνημόνιου.

Μύδος πρώτος, η προπαγάνδα του Σαμαρά, ότι η ΝΔ συμφωνεί με τους στόχους που τέθηκαν με την πρώτη δανειακή σύμβαση, διαφωνεί όμως με το Μνημόνιο, με τα μέτρα, με το μήγμα πολιτικής. Τα ίδια έλεγε και μέχρι την Κυριακή που του επιβλήθηκε η συγκυβέρνηση. Οτι συμφωνεί με τη νέα δανειακή σύμβαση, όχι όμως και με το Μνημόνιο, το οποίο δίδεν δα καταψήφιζε για να μπορέσει να το επαναδιαπραγματεύει. «Σύμφωνα με την απόφαση της 2ης Οκτωβρίου, πρέπει να ολοκληρωθεί και να ψηφιστεί η νέα δανειακή σύμβαση. Αυτό προϋποδέτει διαπραγμάτευση με την τρόικα και συμφωνία πάνω σε νέο Μνημόνιο», δήλωσε ο Μόσιαλος την Κυριακή και ουδείς από τη ΝΔ τόλμησε να τον διαψεύσει. Δανειακές συμβάσεις και Μνημόνια πάνε πακέτο, αλλά η προπαγάνδα του Σαμαρά και των συνεργατών του επί ενάμιση χρόνο υποστήριζε το αντίθετο, παραμυθιάζοντας ένα τρίμα του ελληνικού λαού. Απ' αυτόν τον μύδο τώρα ησυχάσαμε.

Μύδος δεύτερος, το... «αρνητικό υπερόπλο» του Τσίπρα. Δηλαδή, η δυνατότη-

■ Κι άλλη κωλοτούμπα

«Η νέα δανειακή σύμβαση πρέπει να ψηφιστεί από τη Βουλή των Ελλήνων με αυξημένη πλειοψηφία 3/5 του όλου αριθμού των βουλευτών», ανέφερε ο Βενιζέλος σε ανακοίνωσή του το βράδυ της Κυριακής, μετά τη συμφωνία του προεδρικού μεγάρου για συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ. Η ανακοίνωση είχε τίτλο «Άναγκαιές ενέργειες για την εφαρμογή της απόφασης της 2ης Οκτωβρίου».

Πώς επανήλθαν οι 180 βουλευτές; Δεν ήταν ο Βενιζέλος που διαβεβαίωνε (επικαλούμενος και την ιδότητα του συνταγματολόγου), ότι η ψήφιση με 180 βουλευτές δεν είναι νομικά απαραίτητη, αλλά πολιτικά ευκταία. Πώς τώρα έγινε;

Η κωλοτούμπα του Βενιζέλου είναι εξηγήσιμη. Θέλει να παρουσιάσει τις προσωπικές του απόψεις δικαιωμένες. Άλλιώς δεν είχε νόημα να πει ότι «πρέπει», αφού έτσι κι αλλιώς η συγκυβέρνηση διέχει περισσότερες από 180 ψήφους στη Βουλή. Ο Σαμαράς, όμως, που μετά τη συμφωνία της 21ης Ιούλη έλεγε στον Παπανδρέου να μην τολμήσει να πάει τη νέα σύμβαση στη Βουλή με τη διαδικασία των 180 ψήφων, γιατί η ΝΔ δεν εκβιάζεται και δεν πρόκειται με τίποτα να την ψηφίσει, γιατί το βουλώνει και σιωπήρα αποδέχεται τη δήλωση Βενιζέλου; Για να μη φανεί η κωλοτούμπα του και σ' αυτό

Οι κολαούζοι της εξουσίας

τα να πάει μια ελληνική κυβέρνηση στις Βρυξέλλες και να εκβιάσει τους Μέρκελ, Σαρκοζί και σία, λέγοντάς τους ότι δα κάνει στάση πληρωμών και δα οδηγήσει όλη την Ευρωζώνη στην καταστροφή! Και οι Μέρκελ και Σαρκοζί στις Κάννες και ο Ρεν το βράδυ της Δευτέρας στις Βρυξέλλες και άλλοι ευρωπαίοι αξιωματούχοι και τραπεζίτες δήλωσαν ότι είχαν έτοιμο «σχέδιο B» για αντιμετώπιση των παρενεργειών από ενδεχόμενη έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ. Και είναι λογικό να έχουν εδώ και καιρό εκπονήσει τέτοια σχέδια, γιατί πάντοτε φοβούνται μια εξέλιξη που δεν διαθέτουν να την ελέγχουν. Οι τελευταίες εξελίξεις έδειξαν με χαρακτηριστικό τρόπο ότι μια εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα δεν μπορεί να εκβιάσει ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με ηγετικό ρόλο, ότι μια χώρα της ευρωπαϊκής «περιφέρειας» δεν μπορεί να εκβιάσει τον «πυρήνα» της Ευρωζώνης, ιδιαίτερα όταν δηλώνει ότι δεν δέλει να φύγει από το ευρώ, όπως κάνουν ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Μύδος τρίτος, οι εκλογές σαν λύση, που προπαγάνδιζαν και τα δυο κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς. Πριν καν γίνουν εκλογές, τα δυο κόμματα εξουσίας συνήψαν το «μεγάλο συνασπισμό», με το χειροκρότημα ότι την «ανοχή» και άλλων κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων. Αμφιβάλλει κανές, ότι αν οι εκλογές δεν έδιναν αυτοδύναμία στη ΝΔ, δια είχαμε και πάλι συμμαχικό κυβερνητικό σχήμα; Υπέρ τών λύση, λοιπόν, δια έδιναν [ή δια δώσουν] οι εκλογές;

■ Αστική και ευρωπάγνα πολιτική

«Στις δημοκρατίες υπάρχει μόνο μία λύση. Εκλογές. Αφήστε τον λαό να δείξει τι μπορούμε να κάνουμε τι μπορούμε να παράγουμε, τι να πληρώσουμε και να δείξει η Ελλάδα πως μπορεί όντως να είναι μια πλούσια χώρα. Μόνο εκλογές, αλλιώς δεν είναι δημοκρατία και δεν καταλαβαίνω γιατί η Ευρώπη φοβάται τόσο πολύ τις εκλογές. Οι εκλογές είναι κάτι στη διάρκεια του οποίου συζητάς, μπορείς να εκφραστείς. Μπορούμε να φτιάξουμε τις ερωτήσεις και να δώσουμε τις απαντήσεις. Δοκιμάστε μας, αντί να διαπραγματεύεστε μόνο με τον Νίκ δε Γκρικ, συγνώμη Τζορτζ δε Γκρικ, και μετά να ρίχνετε το φταίξιμο στις πλάτες ολόκληρου του ελληνικού πληθυσμού».

Ποιος είναι ο φανατικός οπαδός του αστικού κοινοβουλευτισμού και φουλ ευρωλάγνος ταυτόχρονα, που ζητά από τους Ευρωπαίους να «δοκιμάσουν» τον ελληνικό λαό; Μη βιαστείτε να απαντήσετε «ο Τσίπρας», «ο Κουβέλης» ή κάτι ανάλογο. Είναι η Λιάνα Κανέλλη, η... κομμουνίστρια του Περισσού και τα παραπάνω ήταν η κατακλείδα τρίλεπτης «ζωντανής» συνέντευξης της στο βρετανικό Channel 4. Είπε κι άλλα... κομμουνιστικά η Λιάνα, κορδωμένη με ύφος χιλίων λόρδων και προσπαθώντας να έχει άψογη οξφορδιανή προφορά. Σημειώνουμε μόνο την απάντησή της σε ερώτηση σχετική με το περιεχόμενο του δημοψηφίσματος [όταν έδινε τη συνέντευξη δεν είχε ακόμη αποσυρθεί]: «Το ερώτημα δια είναι δέλετε να πεδάνετε ή να σας σκοτώσουμε; Αυτό δεν είναι ερώτημα για κάθε λογικό ένδος και οι Ελληνες είναι τόσο λογικοί που ο Ούνιστον Τσόρτοι πριν από έναν αιώνα είπε ότι είναι οι ήρωες που πολεμούν σαν Ελληνες».

Μπορείτε να φανταστείτε τι δια έγραφε ο «Ριζοσπάστης» έτοι και τα παραπάνω λέγονταν από τον Τσίπρα. Ενώ για τη Λιάνα... μούγκα στη στρούγκα του Περισσού.

■ Κοινοβουλευτικοί ρεμβασμοί

«Τόσο το ΚΚΕ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ διακατέχονται από τη βεβαιότητα ότι δια σημειώσουν το καλύτερο μεταπολιτευτικό τους ποσοστό, ενώ ακόμη και η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά με επικεφαλής την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αισθάνεται ότι αυτή τη φορά μπορεί να διεκδικήσει με αξιώσεις ακόμη και την είσοδο της στο Κοινοβούλιο, σπάζοντας το φράγμα του 3%!».

Ο κ. Γιώργος Δελαστίκ, στη σήλη του στο «Εθνος» [όχι στο «Πριν», βεβαίως], τη σημαδιακή Δευτέρα 7 Νοέμβρη του 2011, σε άρδρο υπό τον άκρως συμβολικό τίτλο «Ευκαιρία για την Αριστερά», ονειρεύεται... καρβέλια. Δεν μένει, όμως, στο όνειρο του νηστικού. Συνεχίζει με... πρακτικές προτάσεις:

«Θα ξεπεράσουν συνολικά το 20% των ψήφων το ΚΚΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ και η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, σύμφωνα με τους μετριοπαθέστερους υπολογισμούς που γίνονται σήμερα. Και οι τρεις συνιστώσεις της Αριστεράς δια σημειώσουν πιθανότατα ρεκόρ εκλογικού ποσοστού στη μεταπολιτευτική ιστορία τους. Παρόλα αυτά όμως και οι επόμενες εκλογές δια καταγραφούν στη μαρκάρια λίστα των χαμένων ευκαιριών της Αριστεράς. Η συγκυρία είναι τόσο ευνοϊκή που, αν το ΚΚΕ αποφάσιζε να γηγείται ενός συνασπισμού των προαναφερθείσων συνιστώσων της, μια συσπειρωμένη Αριστερά δια διεκδικούσε ενά ποσοστό της τάξης του 25% ή και του 30% εξασφαλίζοντας σίγουρα τη δεύτερη και στοχεύοντας ακόμη και στην πρώτη δέση στις εκλογές!».

Ψυστος στόχος το εκλογικό ποσοστό, λοιπόν, το οποίο μπορεί να κατακτηθεί μόνο από ένα συνασπισμό υπό την ηγεσία της μεγαλύτερης δύναμης, του Περισσού. Τα υπόλοιπα, περί ρεφορμισμού και επανάστασης, είναι απλώς τροφή για... αφελείς ΝΑΡίτες και ΑΝΤΑΡΣΥΑδες.

Πρώτη η κόρη του Μητσοτάκη που ακόμα και τα πιο αισιόδοξα γκάλοπ δεν της δίνουν το περιπόθητο 3%: «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η Δημοκρατική Συμμαχία θα δώσει ψήφο εμπιστοσύνης, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή η κυβέρνηση θα ανακοινωθεί γρήγορα και θα προχωρήσουν και οι αποφάσεις και θα υπερισχύσουν οι σώφρονες μέσα στα κόμματα και όχι οι ακραίες φωνές», δήλωσε η Μπακογιάνη, η οποία δεν έκρυψε ότι θα ήθελε στη νέα κυβέρνηση να συμμετάσχει και το κόμμα της. Μια μέρα μετά, απεκάλυψε ότι έγινε βολιδοσκόπηση και στην ίδια και αργήσε το θέμα ανοιχτό.

Ακολούθησε ο Κουβέλης, πάντα μέσα στη συμμορία των προθύμων. «Τη στάση μας για το νέο κυβερνητικό σχήμα, που δεν θα έχει τη δική μας συμμετοχή, θα προσδιορίσουμε με βάση το χρόνο της θητείας του και τις πολιτικές δεσμεύσεις που θα αναλάβει», δήλωσε. Δεν νομίζουμε να έχει υπάρξει στην ιστορία άλλο κυβερνητικό σχήμα με τόσο διάφραγμα από τον προσωποπούλο του Κουβέλη. Ήρθε, όμως, την επομένη ο ευρωβουλευτής Τρεμόπουλος να τα πει πιο χοντρά. «Οι Οικολόγοι-Πράσινοι είχαν από την πρώτη στιγμή ζητήσει το σχηματισμό μιας κυβέρνησης ευρύτερης αποδοχής», δήλωσε, χωρίς να παραλείψει να σημειώσει ότι «η κυβέρνηση συνεργασίας πρέπει να διασφαλίσει την διάσηρη». Και για όποιον δεν κατάλαβε έσπευσε να το κάνει νιανιά: «Οι Οικολόγοι-Πράσινοι δεν απορρίπτουν τις συνεργασίες, γιατί είναι μέρος της πολιτικής προσθέτεις: Οχι πλέον μειώσεις μισθών και συντάξεων. Οχι παραχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας. Οχι στο πλιάτσικο το οποίο θα επιχειρηθεί. Και βεβαίως, είμαστε σήμερας, ότι ο ομογάλακτος εταίρος θα ζητήσει άρση του Νόμου περί θαυμάνειας των Μεταναστών». Για δες ποιος μιλάει. Ο άνθρωπος που ψήφισε το Μηνημόνιο με το πετσόκομμα

φωνία και επιδιδόμενος σ' ένα παραληρηματικό κρεσέντο ευρωδουλείας και απαξίωσης του ελληνικού λαού, που προκλείσει το σχόλιο της Διαμαντοπούλου, ότι η ΔΗΜΑΡ «προγραμματικά σώζει την τιμή της Αριστεράς»!

Από το χορό των κολαούζων δεν θα μπορούσαν να λείψουν οι Οικολόγοι-Πράσινοι. «Περιμένοντας τη σύνθεση και τις προγραμματικές προτάσεις της νέας κυβέρνησης, οι Οικολόγοι Πράσινοι βάζουμε ήδη τον πήχη ψηλά. Προσβλέπουμε στην ανεξαρτησία της από τα κόμματα που τη σημειώνουν και την αρχή του τέλους των μονοκομματικών κυβερνήσεων. Βασικός γνώμονάς μας είναι η εξασφάλιση των επειγόντων συμφερόντων της κοινωνίας των προθύμων της προστάσεις για τη Δανειακή Σύμβαση και τις προστικές της χώρας». Αυτή ήταν η πρώτη δήλωση από τους Παπούλια την περασμένη Δευτέρα, αφού πρώτα εξέφρασε το παράπονό του («Εμείς ζητήσαμε εδώ και 18 μήνες μια κυβέρνηση Εθνικής Σωτηρίας. Μέχρι στιγμής, προκύπτει μια συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και Νέας Δημοκρατίας. Από ολότελα, και αυτή η λύση είναι καλή»), συνέχισε: «Εμείς θα σημειώσουμε το εγχείρημα, με τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις: Οχι πλέον μειώσεις μισθών και συντάξεων. Οχι παραχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας. Οχι στο πλιάτσικο το οποίο θα επιχειρηθεί. Και βεβαίως, είμαστε σήμερας, ότι ο ομογάλακτος εταίρος θα ζητήσει άρση του Νόμου περί θαυμάνειας των Μεταναστών». Για δες ποιος μιλάει. Ο άνθρωπος που ψήφισε το Μηνημόνιο με το πετσόκομμα

τικής κουλτούρας τους. Ετσι, θα μπορούσαν να συνεργαστούν με άλλα κόμματα κι ακόμη και να συμμετέχουν σε μια κυβέρνηση». Μόλις μυρίσουν συμμετοχή στην εξουσία (ή έστω στον προθάλαμο της εξουσίας), τους τρέχουν τα σάλια. Αρκήσαμε τελευταίο τον Καρατζαφέρη, γιατί πέρναε μεγάλο δράμα. Είναι αυτός που ψήφισε το Μηνημόνιο, αυτός που έσπρωχνε συνεχώς τον Σαμαρά σε συνεργασία με τον Παπανδρέου και τελικά τον άφησαν στα κρύα του λουτρού. Ετσι, θυμήθηκε να υπερασπιστεί... τα μεροκάμια. Σε δήλωση που έκανε, μετά την επίσκεψη της εξελίξεως:

Νέα ξεφτίλα

Μετά την ξεφτίλα των Καννών, την οποία χρεώθηκαν κατά κύριο λόγο ο Παππαδρέου με τον Βενιζέλο, όμως κομμάτι της εισέπραξε και το υπόλοιπο πολιτικό σύντημα που έσπευσε να συμμορφωθεί προς το ιταμό τελεσγράφο των Μέρκελ-Σαρκοζί, νέα ξεφτίλα τους περίμενε δόλις με νέο τελεσγράφο που επιδόθηκε στον Βενιζέλο στις Βρυξέλλες.

«Το ECOFIN στη μεθαυριανή συνεδρίασή του (8/11) αποφασίζει την εκταμίευση με βάση την απόφαση του Eurogroup της 21/10 που ενσωματώθηκε στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (σύνθεση Ευρωζώνης) της 26/10», έγραψε ο Βενιζέλος σε ανακοίνωση που εξέδωσε την Κυριακή, μετά τη συμφωνία Παπανδρέου-Σαμαρά στο προεδρικό μέγαρο. Προσέξτε τον χρόνο του ρήματος: «αποφασίζει». Το είχε σίγουρο ότι θα πάει στις Βρυξέλλες και θα επιστρέψει με την 6η δόση, για να την επισείει (και) ως προσωπική του επιβεβαίωση. Πλην, όμως, εισέπραξε μια κρυάδια άνευ προηγουμένου.

Πριν ακόμη αρχίσει η συνεδρίαση του Eurogroup, ορισμένοι υπουργοί έλεγαν ότι απαιτούν γραπτές εγγυήσεις από την ελληνική πλευρά. Η υπουργός Οικονομικών της Αυστρίας Μαρία Φέκτερ ήταν αυτή που ανέλαβε να διατυπώσει δημόσια τη γραμμή του γαλλογερμανικού άξονα: «Θα ζητήσουμε από τις πολιτικές δυνάμεις να δεσμευτούν στην πορεία των μεταρρυθμίσεων, και να αναλάβουν και γραπτά αυτή τη δέσμευση, και πως θα αρχίσουν άμεσα την εφαρμογή τους χωρίς να περιμένουν να ολοκληρωθούν οι εκλογές». Μπαίνοντας στην αί-

θουσα συνεδριάσεων, ο Γιούνκερ δήλωσε πως η εκταμίευση της δησης θα εξαρτηθεί από τις απαντήσεις που θα δώσει ο Βενιζέλος. «Δεν νομίζω ότι θα πάρουμε απόφοιτη σήμερο», είπε με νόημα, για να συμπληρώσει πως δεν υπάρχει λόγος βιασύνης, διότι η Ελλάδα έχει ενημερώσει ότι τα ταμειακά της διαθέσιμα αρκούν μέχρι τα μέσα Δεκέμβρη.

Μετά την ολοκλήρωση της συνεδρίασης, Γιούνκερ και Ρεν Εξεκρήθασαν ότι η ήδη δόση θα δοθεί μόνο εάν αναληφθούν γραπτές δεσμεύσεις από ελληνικής πλευράς. «Θα ζητήσουμε από τις ελληνικές αρχές να στειλουν μια επιστολή που θα υπογράφεται από τα δυο μεγάλα κόμματα και θα επιβεβαιώνει ότι δεσμεύονται να τηρήσουν τις αποφάσεις της 26ης Οκτώβρη», είπε ο Γιούνκερ. «Περιμένουμε από την καινούργια κυβέρνηση που θα σχηματιστεί να δεσμευθεί αναφέροντας την θα τροποποιήσει δεσμεύσεις

ομενει εγγραφως πως θα πρηγουν οι δεσμευσεις για μεταρρυθμίσεις, υπερθεμάτισε ο Ρεν.

Σαν να μην τρέχει τίποτα, ο Βενιζέλος, που είχε προαναγγελεί ότι θα επιστρέψει στην Αθήνα με την 6η δόση στην τσέπη, έσπευσε να ανακοινώσει: «Από τη σημερινή συνεδρίαση του Eurogroup προκύπτει ότι η Ευρωζώνη είναι έτοιμη να εφαρμόσει στο σύνολό της την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου, αρχής γενομένης από την έγκαιρη εκταμίευση της έκτης δόσης, εφόσον και μόλις η νέα κυβέρνηση και οι πολιτικές δυνάμεις που τη στηρίζουν επιβεβαιώσουν και εγγράφως τις δεσμεύσεις της χώρας που συνδέονται με την απόφαση του Συμβουλίου Κοινωνίας της 26ης Οκτωβρίου».

ρρόφησης της Σεβίς Οκτωβρίου.

Στην Αθήνα έπεισε παγωμάρα. Ειδικά από την πλευρά της ΝΔ, μιας και το νέο τελεσγραφο ζητούσε και την υπογραφή του Σαμαρά στη δήλωση ευρωφροσύνης, που είναι εξευτελιστική για το ελληνικό κράτος και το πολιτικό του σύστημα. «Υπάρχει εθνική αξιοπρέπεια», δήλωσε ο Σαμαράς, μετά από μια πολύωρη σύσκεψη με το επιτελείο του, για να δώσει αμέσως μετά, τη δήλωση ευρωφροσύνης με... εθνικά αξιοπρεπή τρόπο: «Έχω από καιρού και επανειλημμένα εξηγήσει γιατί, προκειμένου να προστατευτούν η ελληνική οικονομία και το ευρώ, έχει γίνει "αναπόφευκτη" η εφαρμογή των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου. Τις δηλώσεις αυτές δεν επιτρέπω σε κανέναν να τις θέτει σε αμ-

ΕΠΙΒΟΛΙΚΑ

Ηταν φανερό ότι ο Σαμαράς δεν μπορούσε να «σηκώσει» και αυτή την έξερτη, μ' αυτό τον τρόπο. Ισως να ζήτησε και βοήθεια από τους ομογάλικτους του του ΕΛΚ, εξηγώντας τους ότι πρέπει να αντιληφθούν και τις δικές του πολιτικές ανάγκες, και να πήρε διαβεβαιώσεις, πριν κάνει αυτή τη δήλωση. Το λέμε αυτό γιατί ο Ρενέ έσπευσε αμέσως να κάνει δήλωση-απάντηση στον Σαμαρά, στην οποία ουσιαστικά άλλαξε στάση. Καταρχάς, κάρφωσε τον Παπανδρέου, λέγοντας: «Νιώσαμε ότι **η μονομερής ανακοίνωση του δημοψηφίσματος διέρρηξε τη σχέση εμπιστοσύνης** μεταξύ της Ελλάδας και των εταίρων και έθεσε σε αμφιβολία τη δέσμευση της Ελλάδας απέναντι στις αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου, οι οποίες λήφθηκαν προς το συμφέρον της χώρας και του ελληνικού λαού. Τώρα η εμπιστοσύνη πρέπει να αποκατασταθεί». Και συνέχισε: «Οι υπουργοί Οικονομικών της ευρωζώνης περιμένουν ότι θα υπάρξει όχι μόνο γραπτή δέσμευση από την, ευρείας βάσης, κυβέρνηση εθνικής ενότητας, αλλά και ότι θα εκτελεστούν οι αναγκαίες ενέργειες. Αυτές είναι οι προϋποθέσεις για την έγκαιρη εκταμίευση της 6ης δόσης και την έναρξη του νέου προγράμματος, περιλαμβανομένης της συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα. Είναι ζωτικής σημασίας να αποκαταστήσουμε το κοινωνικό συμβόλαιο μεταξύ της Ελλάδας και της ευρωζώνης και ο τρόπος για να το καταφέρουμε είναι η γραπτή δέσμευση και η εκτέλεση των αναγκαίων ενεργειών».

Ενώ, λοιπόν, ο Ρεν Ζητά γραπτή δέσμευση από τη νέα κυβέρνηση και όχι και από τους αρχηγούς των κομμάτων, όπως έλεγε προηγουμένως ο εκπρόσωπός του Αμαντέου Άλταφάζ, στην Ελλάδα συνέχισαν να παίζουν το δραματικό παιχνίδι, γιατί αυτό βόλευε τον εκβιασμό του ελληνικού λαού, ενώ από την άλλη έδινε μια ανάσα στο Σαμαρά, ώστε να μπορεί να παρουσιαστεί σαν κάτι το διαφορετικό από τους Παπανδρέου-Βενιζέλο, οι οποίοι είχαν ήδη συμφωνήσει να στείλουν επιστολές δέσμευσης. Γ' αυτό και ο Μιχελάκης, ανταποντώντας στον Ρεν, δήλωσε με νόημα: «Το ότι η Ευρώπη έχει χάσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας για την κυβέρνηση του ΠασοΚ δεν μπορεί να προσβάλλει την εθνική μας αξιοπρέπεια».

Ανεξάρτητα από το αν ο Σαμαράς θα υπογράψει τελικά τη δήλωση ευρωφρούσύνης, με όσα δηλώνει τις τελευταίες μέρες και κυρίως με όσα κάνει την έχει υπογράψει. Είναι πιθανό οι ιμπεριαλιστές γιγέτες του γαλλογερμανικού άξονα και τα τσιράκια τους τύπου Ρεν να μην επιμείνουν σ' αυτόν τον έσχατο εξευτελισμό και ν' αρκεστούν σε γραπτή δέσμευση από τη νέα κυβέρνηση, η οποία θα εμπεριέχει εκ των προγμάτων και τη δέσμευση των κομμάτων που τη στηρίζουν. Το μήνυμα που ήθελαν να περάσουν όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλη την Ευρωζώνη το πέρασαν. Είναι το μήνυμα που με χαρακτηριστικό τρόπο είχε διατυπώσει ο Σόιμπλε δυο μέρες μετά τη συμφωνία της 26ης Οκτώβρη: «Σε αντάλλαγμα για μεγαλύτερη βοήθεια από τα κράτη-μέλη, η Ελλάδα θα πρέπει να λέξει στηρζόμενότας και να δώσει μετάλλια

να λαβει σκληρα μετρα και να δεχθει μια πολυποιο στενη εποπτεια, μπορει κανεις ακομα να πει ότι προσωρινα θα ειχωρησει μερος της εθνικης της κυριαρχιας. Δεν πιστευω ότι καμια αλλη λχωρα θα θελει να της επιβληθουν τέτοια μέτρα, ακόμη και αν βρεθει στην έσχατη ανάγκη».

Και στο βάθος «κινεζοποίηση»

Ησυνέντευξη που έδωσε στη γερμανική κρατική τηλεόραση ο πρόεδρος της πανίσχυρης Deutsche Bank Γιόζεφ Ακερμάν συνέπεσε με τη σύσκεψη των Παπανδρέου-Σαμαρά στο προεδρικό μέγαρο, οπότε ήταν επόμενο ν' απασχολήσει τις μαραθώνιες πολιτικές εκπομπές των ελληνικών καναλιών. Φυσικά, όλοι ασχολήθηκαν με την παραπολιτική πλευρά των δηλώσεων Ακερμαν, ο οποίος δεν δίστασε να βγάλει τον Παπανδρέου... μαλάκα. «Οταν απαφασίζεις κάτι σε μια σύνοδο κορυφής μοζής με τους υπόλοιπους ηγέτες –είπε– καμετά πας πίσω και μέσα σε λίγες μέρες τα αμφισβητείς, τότε δημιουργείται μια κατόσταση ανασφάλειας στις πολικόσμιες αγορές. Πιστεύω ότι θα σχηματιστεί ένα ειδομεγάλου συνασπισμό, χωρίς τον Παπανδρέου ως ηγέτη».

Πώς θα γίνει η Ελλάδα «ανταγωνιστική» και «ελκυστική σε επενδύσεις». Αν γίνει... Κίνα ως προς τους μισθιόύς και τα μεροκάμια, ως προς τις ασφαλιστικές εισφορές, ως προς τη φορολογία των ξένων επιχειρήσεων, ως προς τους όρους χωροθέτησης και προστασίας του περιβάλλοντος. Αυτό είντε με τον δικό του κομψό τρόπο ο Ακέριος.

**Αγωνιούντες
καπιταλιστές**

Στην ίδια γραμμή με τον Ακερμάν, αλλάζοντας στις εσωτερικές πολιτικές έξε-λίξεις, ο ΣΕΒ εξέδωσε ανακοίνωση λίγη ώρα πριν ο Παπανδρέου συγκαλέσει το υπουργικό συμβούλιο για ν' ανακοινώσει ότι πάει στο προεδρικό μέγαρο για να επιδώσει την παραίτησή του στον Σαμαρά, με εγγυητή τον Παπούλια, καλώντας τις αστικές πολιτικές δυνάμεις σε έναν «γεναίο συμβιβασμό» (με τα χεράκια του την έγραψε την ανακοίνωση ο Δασκαλόπουλος, όπως αποκαλύπτεται από το ύφος της).

«Τούτες τις κρίσιμες ώρες», έλεγε η ανακοίνωση, «κρίνεται το μέλλον όλων μας για τις επόμενες δεκαετίες. Οσο παρατείνεται η αβεβαιότητα, ο τόπος κρέμεται κυριολεκτικά από μια κλωστή. Χρέος των υπόλογων κομματικών ηγεσιών είναι να διασφαλίσουν την ευρωπαϊκή μας προοπτική. Αφού το πολιτικό σύστημα της Μεταπολι-

- τευσης δεν κατάφερε να διαφυλάξει την οικονομία μας, ας διασώσει, τουλάχιστον, τη δημοκρατία μας από την πλήρη απαξίωσή της στη συνειδηση της κοινωνίας.
- Οχι, οι καπιταλιστές δεν είναι υπόλογοι

για το πλιάτσικο σε βάρος των φυσικών και ανθρώπινων πόρων της Ελλάδας, οι διεθνείς τοκογλύφοι δεν φταινε σε τίποτα, οι βιομήχανοι που επίτι δεκαετίες ρημάζουν τα κρατικά έσοδα δεν φταινε σε τίποτα. Το φταιξιό το ρίχνουν στις πλάτες των υπαλλήλων τους, των πολιτικών των αισικών κομμάτων.

■ Bóηος

Απόπειρα τρομοκράτησης συντρόφου

Απότειρα τρομοκράτησης του ίδιου κατηγορείται η οικογένειά του καταγγέλλει ο σύντροφος Θύμιος Καλόγηρος, εργάτης με έντονη συνδικαλιστική, κοινωνική και πολιτική δράση στο Βόλο.

Την περασμένη Τρίτη, γύρω στις 9.30' τη πρωί, ο μεγάλος γιος του κατέβηκε από τη σπίτι και ειδε πέντε μπάτσους (με τρεις ματοσικλέτες της ομάδας ΔΙΑΣ) να έχουν πάρει σει πόστα αριστερά και δεξιά της εισόδου της πολυκατοικίας και στη γωνία. Αγόρασε ψωμί από τον διπλανό φούρνο και ξανανέθηκε στο σπίτι, για να κατέβει πάλι σε λίγα λεπτά. Οι μπάτσοι του μπλοκάρισαν και το πρώτο που του ρώτησαν ήταν γιατί φορούσε μποφόρα, ενώ προηγούμενα είχε κατέβει φορώντας μόνο μέρια ή μεταξύ δύο λεπτά.

ντας μόνο ένα πουλόβερ!

Μολονότι τους έδειξε την ταυτότητά του μολονότι γείτονας τους διαβεβαίωσε ότι τα παιδιά κατοικεί εκεί από τη μέρα που γεννήθηκε, δεν τον άφησαν ούτε το κουδούνι

του και τον αδελφό του. «Επεισες στην περίπτωση, γιατί μοιάζεις με κάποιον», του είπαν, ενώ σε λίγο κατέφτασε ασφαλίτικο με συμβατικές πινακίδες, στο οποίο και τον πορέθωσαν. Αν έψαχναν οι δίπτοτε άλλο, σχετιζόμενο με κλοπές ή άλλα τέτοια αδικήματα, θα φώναζαν περιπολικό και όχι ασφαλίτικο.

Οταν ο σύντροφος που ενημερώθηκε στο μεταξύ έφρασε μαζί με άλλα τρία άτομα στο μπατσούμεγαρο του Βόλου, ο γιος του αφέθηκε αμέσως ελεύθερος, χωρίς να του γίνει καμιά έρευνα και βέβαια χωρίς να του δοθεί καμιά εξήγηση. Οπως, μάλιστα, αποκάλυψε ο νεαρός, αξιωματικός της Ασφάλειας, που γνωρίζει πολύ καλά και τον ίδιο και την οικογένειά του, από παλιότερες κινητοποιήσεις, την περίοδο της Ολυμπιάδας, παρίστανε τον ανήκερο όταν τον είδε στο διάδρομο και τον ρώτησε «πώς από 'δως;».

Είναι φανερό ότι η Ασφάλεια ασκεί προ-
ληπτική τρομοκρατία, αλλά δεν θα περάσει.

Συγκυβέρνηση μαριονετών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3
 ρούσε να εφαρμοστεί σωτό το σχήμα και όχι στην Ελλάδα του σήμερα. Οχι μόνο γιατί οι ιμπεριαλιστές της Ευρωζώνης θέλουν τα δυο μεγάλα κόμματα στο κέντρο της διακυβέρνησης (γι' αυτό ζήτησαν έγγραφες δεσμεύσεις), αλλά και γιατί δεν είναι καθόλου εύκολο να φάει ο ελληνικός λαός ένα τέτοιο παραμύθι. Ακόμα κι αν κανένα προβεβλημένο στέλεχος της ΝΔ δεν συμμετείχε στην κυβέρνηση, η πολιτική ευθύνη θα καταλογιζόταν ολόκληρη στον Σαμαρά από το λαό, γιατί τα χαστούκια που τρώνε οι εργαζόμενοι είναι πραγματικά και όχι προπαγανδιστικά. Γι' αυτό και ο λαός δεν πρόκειται να εξαπατηθεί. Θα βιώσει τη νέα κυβέρνηση ως συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και όχι σαν μια δίθεν ανεξάρτητη κυβέρνηση τεχνοκρατών. Συγκυβέρνηση τύποις και ουσία από τους... αντιμημονιακούς της ΝΔ.

«Οι μάσκες έπεσαν» αναφένησε ο Σαμαράς λίγο μετά τα μεσάνυχτα της Παρασκευής, μετά την ψήφο εμπιστούντης που πήρε ο Παπανδρέου. Πρόκειται για μια φράση για την οποία πρέπει να έχει σκυλομετανιώσει. Γιατί η μόνη μάσκα που έπεσε ήταν η δική του. Από την επόμενη μέρα το πρώιμο, με διαδοχικές θεαματικές κωλοτούμπες, ο ίδιος άρχισε να εγκαταλείπει όλες τις προηγούμενες θέσεις του. Είχε ήδη εγκαταλείψει την κατογγελία της δανειακής σύμ-

βασης και είχε δηλώσει ότι θα την ψηφίσει, αμέσως μετά την απονεονημένη κίνηση του Παπανδρέου με το δημοψήφισμα. Στη συνέχεια, εγκατέλειψε τον «όρο» για διεξαγωγή εκλογών στις 4 Δεκέμβρη και αποδέχτηκε ως όριο την ολοκλήρωση των διαδικασιών για την εφαρμογή όλων των αποφάσεων της 26ης Οκτώβρη. Εγκατέλειψε τον «όρο» η νέα κυβέρνηση να μην είναι πολιτική άλλα τεχνοκρατική-μεταβατική. Τα αποδέχτηκε όλα. Κάθε μέρα αποδεχόταν και κάτι, συνηθίζοντας σιγά-σιγά τα στελέχη και την κομμοτική βάση της ΝΔ στην ιδέα ότι πλέον περνούν από την αντιπολίτευση στην κυβέρνηση.

Να μην παραλείψουμε να σημειώσουμε ότι αποδεχόμενος τη συγκυβέρνηση με όλα τα συμπαρομόρτυντά της, ο Σαμαράς αποδέχτηκε και το πλαίσιο των Καννών. Οχι με τη γελοία μεταφυσική έννοια που προσπάθησε να εισάγει ο Βενιζέλος, επαναλαμβάνοντας συνεχώς επί διήμερο ότι στις Καννές ήταν νοερά παρών και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αλλά με την έννοια της πρακτικής πολιτικής. Αποδέχτηκε πλήρως το τελεστράφο των Μέρκελ-Σαρκοζί. Μπορεί ο Παπανδρέου να έφαγε και αυτοπροσώπως τη χλοπάτσα (το ίδιο και ο Βενιζέλος), ο Σαμαράς όμως ήταν αυτός που τους σκούπισε το πρόσωπο και τους είπε στοργικά ότι... φιχαλίζει. Η δεσμοτίλα ήταν ολ-

κληρη και δική του και σίγουρα τσαλακώνει το προφίλ του ούτε πατριώτη που από το 1992-93 φιλοτεχνεί για τον εαυτό του.

Πάνω απ' όλα, όμως, εγκατέλειψε την αντιμημονιακή ρητορική και το δόγμα που τοσάτρα-πάτρα προσπάθησε να φτιάξει τις προηγούμενες μέρες. Οτι δηλαδή είναι άλλο πράγμα η δανειακή σύμβαση, την οποία θα υπογράψει η ΝΔ, και άλλο πράγμα το Μνημόνιο που θα τη συνοδεύει, το οποίο δεν θα ψηφίσει, επειδή θέλει να το επαναδιαπραγματεύσει. Ο Μόσιαλος το κατέστησε σαφές από την Κυριακή το βράδυ: «Σύμφωνα με την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου, πρέπει να ολοκληρωθεί και να ψηφιστεί η νέα δανειακή σύμβαση. Αυτό προϋποθέτει διαπραγμάτευση με την τρόικα και συμφωνία πάνω σε νέο Μνημόνιο». Τη Δευτέρα το ξεκαθάρισαν και οι Ρεν και Γιούνκερ στο Eurogroup. Και ο Σαμαράς με τους συνεργάτες του έκαναν γαργάρα όσα έλεγαν μέχρι και το βράδυ της Παρασκευής 4 Νοέμβρη.

Το βουλοκέρι έπεσε με την ανακοίνωση της προεδρίας της Δημοκρατίας, μετά τη σύσκεψη Παπανδρέου-Σαμαρά-Καροτζαφέρη στο προεδρικό μέγαρο, που έγινε Παπαδήμο. «Συμφωνήθηκε ότι το έργο της νέας κυβέρνησης είναι η υλοποίηση των αποφάσεων της Συνόδου Κορυφής της Ευρωζώνης της 26ης Οκτώβρη του 2011 και η εφαρμογή της οικονομικής πολιτικής που συνδέεται με τις αποφάσεις αυτές». Πλέον, το ιμπεριαλιστικό κέντρο του γερμανογαλλικού άξονα δεν θα κυβερνά μόνο με την τρόικα και με τους γκαουλάτερ του Ράιχενμπαχ, αλλά και με τον ίδιο τον πρωθυπουργό. Γι' αυτό και Βερολίνο και Παρίσι έσπευσαν να εκφράσουν την ικανοποίησή τους για το αίσιο τέλος του ελληνικού πολιτικού «δράματος» με την κατάληξη στη συγκειμένη πρόσωπο.

Ο Παπαδήμος είναι τραπεζίτης μεγαλομάντζερ, μαθημένος να κάνει τάντοτε αυτά που του ζητούν τα μεγάλα αφεντικά, οι «μέτοχοι». Για να καταλάβετε για πόσο... οισβαρό πρόσωπο μιλάμε, φάναμε και βρήκαμε όχι και τόσο παλιές δηλώσεις του για τη διαχείριση του χρέους. Τον περασμένο Μάρτιο έλεγε στη Wall Street Journal: «Δεν υποτιμώ την έκταση των αναγκών χρηματοδότησης και τις απόψεις άλλων, αλλά είμαι πεπεισμένος ότι θα πρέπει να αποφευχθεί η αναδιάρθρωση του χρέους». Στις 23 Οκτώβρη έγραψε σε άρθρο για το «Βήμα» και τους Financial Times: «Στην πραγματικότητα, τα πιθανά οικονομικά οφέλη της αναδιάρθρωσης του χρέους θα είναι πολύ μικρότερα από ότι συχνά προβλέπεται, ενώ η διαδικασία αυτή συνεπάγεται σημαντικούς κινδύνους για την Ελλάδα και την ευρωζώνη». Τώρα γίνεται πρωθυπουργός για να διαχειριστεί και την αναδιάρθρωση του χρέους, που αποφασίστηκε τρεις μέρες μετά το άρθρο του. Πρόκειται για κλασικό yesman των ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Σε εξή μηνές φυλάκιση καταδικάστηκε στην περασμένη Πέμπτη, από το Β' Αυτόφωρο Μονομελές Πλημμελειοδικείο της Αθήνας, μετανάστης, πρώην απεργός πείνας της Υπατίας, για «αποδοχή προϊόντων εγκλήματος», που δεν ήταν παρά προϊόντα που είχε αγοράσει νομιμότατα από την πλειταίνεια Κορεάτικης Αγοράς. Υπέστη και αυτός, όπως και άλλοι τέσσερις μετανάστες τον περασμένο Ιούλη, τη γνωστή ρατσιστική διάκριση του ελληνικού κράτους, που θεωρεί πως ότι κατέχει ένας μετανάστης είναι σίγουρα προϊόν κλοπής, αν το αγόρασε από χέρι ή από το παζάρι και δεν έχει απόδειξη. Στην περίπτωση του συγκεκριμένου μετανάστη η ρατσιστική διάκριση είναι πιο προκλητική, δεδομένου ότι η Ασφαλεία του αεροδρομίου που τον συνέλαβε δεν ήταν σε θέση να στήσει ούτε μια φεύγτικη «αναγνώριση κλοπιμαίων». Η πρόεδρος του δικαστήριου ολοκλήρωσε τη δουλειά της Ασφαλείας, καταδικάζοντας τον μετανάστη χωρίς κανένα στοιχείο, αρνούμενη να πάρει υπόψη της την πληθώρα των μαρτύρων υπεράσπισης που προσφέρθηκαν να καταθέσουν

κληρη και δική του και σίγουρα τσαλακώνει το προφίλ του ούτε πατριώτη που από το 1992-93 φιλοτεχνεί για τον εαυτό του.

Ο «αντιμημονιακός» Σαμαράς ξεμασκαρεύτηκε σε διάστημα μιας εβδομάδας. Το αν κάπηκε η εναλλακτική λύση εξουσίας, όπως παρουσιάζοταν μέχρι τώρα, είναι κάπι που αφορά το σύστημα και όχι τον ελληνικό λαό, ο οποίος μπορεί ν' αντλήσει διδάγματα.

ΥΓ: «Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κατόπιν προτάσεως των Πολιτικών Αρχηγών που παρευρέθησαν στη σύσκεψη έδωσε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον κ. Λουκά Παπαδήμου», ανακέρεται στην ανακοίνωση της προεδρίας της Δημοκρατίας. Μήπως μπορεί ο... μέγας δημοκράτης Κ. Παπούλιας να μας πει σε ποιο άρθρο του συντάγματος προβλέπεται η συγκεκριμένη διαδικασία; Εδώσε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Παπαδήμο, ωρίμως να γίνει παραπάτηκη μας προσπτική και να ξαναγίνει ο τόπος σοβαρός και σεβαστός έναντι όλων», δήλωνε απειλητικά ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Διακαλόπουλος, την Τετάρτη το απόγευμα, όταν είχε γίνει σαφές ότι ο Παπανδρέου προσανατολίζεται σε λύση Πετσαλινικού. «Η κυβέρνηση Παπαδήμου είναι, στη σημερινή οριακή συγκρίσια, η τελευταία ελπίδα της χώρας. Αν οι Ελληνες πολίτες τη στηρίζουν και δεν αφήσουν τα μικροκομματικά και άλλα συμφέροντα να την υπονομεύσουν, μπορεί να γίνει μια κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας από τα ερείπια που αφήνει το καθεστώς της μεταπολίτευσης. Αποστολή της είναι να αποκαταστήσει το κύρος του ελληνικού κράτους έναντι όλων – αλλά και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την αναμόρφωση της οικονομίας, και την αναβάθμιση της πολιτικής ζωής», δήλωσε πανηγυρικά ο ίδιος το μεσημέρι της Πέμπτης, όταν ανακοινώθηκε επίσημα η λύση Παπαδήμου.

Ενας τραπεζίτης πρωθυπουργός

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

με με σημουριά έγινε αυτό και το άλλο. Από τη στιγμή που τα παζάρια έγιναν στο σκοτάδι, δεν μπορούμε να κάνουμε εκτιμήσεις με βάση όσα δηλώσει ο καθένας από τους πρωταγωνιστές ή όσα μεταδίδουν τα παπαγαλάκια της κάθε πλευράς, που πληρώνονται για να κάνουν αυτή τη δουλειά. Αφήνουμε, λοιπόν, την παραπολιτική και πάμε στο πεδίο της πολιτικής.

Το 1989, ο Μητσοτάκης, Παπανδρέου, Φλωράκης επέλεξαν ως «οικουμενικό» πρωθυπουργό έναν συνταξιούχο τραπεζίτη, τον Ζολώτα. Μολονότι ήταν ένας μεταβατικός πρωθυπουργός, δεν παρέλειψε να ρυθμίσει και μερικά φλέγοντα ζητήματα του συστήματος, όπως το ξωπέταιμα δεκάδων χιλιάδων συμβασιούχων του δημόσιου. Είκοσι δύο χρόνια μετά, ο Παπανδρέου,

■ Νίκη της αλληλεγγύης Ελεύθεροι οι τρεις πολιτικοί πρόσφυγες από τη Δυτική Σαχάρα

Από την Πέμπτη 3 Νοέμβρη, οι τρεις πολιτικοί πρόσφυγες από τη Δυτική Σαχάρα είναι ελεύθεροι. Πρόκειται για μια σημαντική νίκη της αλληλεγγύης, η οποία δεν άφησε ούτε στιγμή την υπόθεση και πάλεψε με όλα τα μέσα για να σπάσει ο τσαμπουκάς της Αστυνομίας, που ενεργούσε κόντρα ακόμη και στο νόμο. Οι τρεις πολιτικοί πρόσφυγες όχι μόνο είναι ελεύθεροι, αλλά έχουν στα χέρια τους και τις ροζ κάρτες, για να μπορούν να διαμένουν νόμιμα και να εργάζονται νόμιμα, μέχρι να εξεταστούν τελεσδικά οι αιτήσεις ασύλου που έχουν υποβάλει.

Οι αποφάσεις απελευθέρωσης των τριών πολιτικών προσφύγων έχουν γενικότερη σημασία, γιατί είναι πολλοί οι αιτούντες άσυλο που κρατούνται παράνομα σε διάφορα αστυνομικά κελιά σε όλη την Ελλάδα, ενώ έχουν υπερβεί από καιρό τον ανώτατο προβλεπόμενο χρόνο κράτησης των τριών μηνών (ή έξι μηνών αν έχουν κρατηθεί και άλλη φορά), που προβλέπει η αρμόδια νομική διάταξη (Προεδρικό Διάταγμα 114/2010).

Ο ένας από τους τρεις Σαχάριους πολιτικούς πρόσφυγες είχε κρατηθεί και προηγούμενη φορά και είχε αφεθεί ελεύθερος μετά παρέλευση 180 ημερών. Επομένως, η αστυνομία δεν είχε κανένα δικαίωμα να τον κρατήσει ούτε για μια μέρα. Επειδή είχε κάνει αίτηση για χορήγηση πολιτικού ασύλου (και μόνο η καταγωγή από την κατεχόμενη Δυτική Σαχάρα, την Παλαιοτίνη της Αφρικής, αποτελεί επαρκή λόγο για να δοθεί άσυλο, πόσο μάλλον όταν στη χώρα τους αντιμετωπίζουν διώξεις από το μαροκινό κατοχικό καθεστώς), έπρεπε να αφεθεί ομέσως ελεύθερος και να του χορηγηθεί η ροζ κάρτα, μέχρις ότου εξεταστεί σε πρώτο και δεύτερο βαθμό η αίτηση ασύλου που είχε υποβάλει.

Η Αστυνομία, όμως, ερμηνεύει κατά το δοκούν τη σχετική διάταξη. Λέει δηλαδή ότι κάθε φορά που συλλαμβάνει έναν αιτούντα άσυλο έχει το δικαίωμα να τον κρατά για έξι μήνες! Ετσι, όμως, ο περιορισμός ως προς τον ανώτατο χρόνο κράτησης, που τέθηκε από το ΠΔ 114, καταργείται. Η αστυνομία θα μπορεί να συλλαμβάνει κάποιον αιτούντα άσυλο, να τον αφήνει στους τρεις μήνες, να τον ξαναπιάνει σε λίγες μέρες, να τον ξαναφίνει μετά από έξι μήνες, να τον ξαναπιάνει για ένα εξάμηνο και ούτω καθ' έξις.

Ετσι, για τον συγκεκριμένο πολιτικό πρόσφυγα, εκδόθηκε νέα απόφαση κράτησης για 180 μέρες, εν γνώσει του γεγονότος ότι αυτός είχε κρατηθεί προηγούμενη φορά επίσης για 180 μέρες!

Οταν όλες οι αιτήσεις που κατέθεσε ο πολιτικός πρόσφυγας έπεσαν στο κενό, απευθύνθηκε στον συνήγορο του πολίτη, ο οποίος με ταρέμβασή του σημειώσε πως ο νόμος απαγορεύει κάθε κράτηση αιτούντος άσυλο για περισσότερες από 90 μέρες ή 180 μέρες αν έχει κρατηθεί και προηγούμενη φορά. Ετσι η Αστυνομία αναγκάστηκε να απελευθερώσει και τους τρεις, αναγνωρίζοντας πως η σωστή ερμηνεία του νόμου είναι αυτή που και ο συνήγορος του πολίτη υπέδειξε και όχι αυτή που αυθαίρετα και με κατασταλτική διάθεση εφαρμόζει η αστυνομία.

Στα υπηρεσιακά σημειώματα που έλαβαν κατά την απελευθέρωσή τους οι συγκεκριμένοι πολιτικοί πρόσφυγες αναφέρεται:

«Κρατήθηκε προκειμένου να ολοκληρωθεί η διαδικασία Διοικητικής απέλασης από 27-07-2011 έως 30-10-2011. Σήμερα 30-10-211 και ώρα 16:00 ακρέθηκε ελεύθερος διότι ανεστάλη η εκτέλεση της απέλασής του με απόφαση του Δ/ντη της Δ/ντης Αλλοδαπών Αττικής, σύμφωνα με το άρθρο του ΠΔ 114/10, λόγω του γεγονότος ότι έχει καταθέσει αίτημα ασύλου το οποίο εκρεμεί προς εξέταση και συμπλήρωσε τον προβλεπόμενο μέγιστο χρόνο κράτησής του μέχρι την έκδοση τελεσδικής απόφασης επί του αιτήματός του».

Ο μέγιστος χρόνος κράτησης, λοιπόν, για όσους έχουν υποβάλει αίτηση χορήγησης ασύλου, δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τρεις μήνες. Τα αστυνομικά κρατητήρια, όμως, είναι γεμάτα από αιτούντες άσυλο που κρατούνται για μήνες. Μόνο που οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν φωνή. Διάφορες ΜΚΟ και μεταναστευτικά «μαγαζάκια», που πάιρνουν επιχορηγήσεις για να ασχοληθούν με προβλήματα προσφύγων και μεταναστών, αδιαφορούν γι' αυτό το θέμα, ενώ η Υπατία Αρμοστείας του ΟΗΕ το βλέπει καθαρά γραφειοκρατικά. Κανένας τους δεν έφαξε στα αστυνομικά κρατητήρια για να δει πώς αιτούντες άσυλο κρατούνται παράνομα, πέραν του ανώτατου προβλεπόμενου χρόνου κράτησης.

Ζητάμε απ' όσους έχουν στοιχεία για περιπτώσεις αιτούντων άσυλο που κρατούνται για πάνω από τρεις μήνες να μας τα φέρουν και δεσμευόμαστε ότι θα κινήσουμε γη και ουρανό για να ελευθερωθούν οι άνθρωποι.

Αγκάθια για το νόμο της Διαμαντοπούλου

Μπορεί η Διαμαντοπούλου να πάρει το νόμο στα χέρια της και να υπέγραψε η ίδια τις διαπιστωτικές πράξεις, που απαιτούνται σύμφωνα με το νόμο-έκτρωμα που ψήφισαν αγκαζέ ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ και η κόρη του Μητσοτάκη, για τον ορισμό των εφορευτικών επιτροπών, που θα ρυθμίσουν τη διαδικασία για την εκλογή των εσωτερικών μελών των πρώτων Συμβουλίων διοίκησης του πανεπιστημιακού ιδρύματος. Θυμίζουμε ότι η Διαμαντοπούλου συνάντησε την καθολική σχέδιον όρνηση των πρυτάνεων να υπογράψουν τις διαπιστωτικές πράξεις και μόνο δύο πρυτάνεις (από τους 19) επέδειξαν προθυμία και τις υπέγραψαν αυτόβουλα.

Η αντίσταση των πανεπιστημιακών διοικήσεων, που εκράζεται κυρίως με νομικά τερτίπια, είναι ασφαλώς χαστούκι στη Διαμαντοπούλου, όμως, από μόνη της δε μπορεί να διαβεβαιώσει για την ανατροπή του νόμου. Γιατί και η δικαιοσύνη δεν είναι «τυφλή» και δρα, σύμφωνα με τα συμφέροντα του συστήματος ειδωμένα μέσα στο πλαίσιο του γενικότερου πολιτικού κλίματος και τα όρια αυτού του σώματος (των πανεπιστημιακών διοικήσεων) είναι περιορισμένα και προποντός «θεσμικά». Το καθήκον της ανατροπής του νόμου πέφτει έτοι κι αλλιώς πάνω στις πλάτες του φοιτητικού κινήματος, που πρέπει να ανασυγκροτηθεί και να ορθώσει απειλητικά το ανάστημά του.

Εγινε δε γνωστό ότι «πρόθυμων» αποδέχτηκαν το διορισμό τους από τη φράση Αννα οι: Αν. Μάνθος, πρώην πρύτανης του ΑΠΘ, και Αθα-

νασία Τσατσάκου, Ολυμπία Γκίμπτα-Τζαμπίρη, Στ. Πανάς και Αρ. Καζής πρώην αντιπρυτάνεις, για να απαρτίσουν την εφορευτική επιτροπή για τις εκλογές των εσωτερικών μελών του Συμβουλίου διοίκησης του πανεπιστημιακού ιδρύματος. Θυμίζουμε ότι η Διαμαντοπούλου συνάντησε την καθολική σχέδιον όρνηση των πρυτάνεων να υπογράψουν τις διαπιστωτικές πράξεις και μόνο δύο πρυτάνεις (από τους 19) επέδειξαν προθυμία και τις υπέγραψαν αυτόβουλα.

Στις αντιστάσεις των πανεπιστημιακών καθηγητών πιστώνονται και οι δράσεις που πραγματοποιούν οι Σύλλογοι ΔΕΠ. Το περασμένο Σάββατο πραγματοποιήθηκε ήδη η 4η Πανελλαδική Συνάντηση της Συνδικαλιστικής Σύνδεσης ΔΕΠ. Στο σχετικό Δελτίο Τύπου που εξεδόθη αναφέρεται: «Μέσα σε ένα κλίμα καθημερινά διογκωμένης αγανάκτησης του λαού για τα μέτρα εξαθλίωσης και ανέχειας που πρωθύνονται από την κυβέρνηση και την τροικα, οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι και τα πανεπιστήμια δέχονται μια ιδιαίτερα σκληρή επίθεση: περικοπές των ήδη μειωμένων κρατικών προϋπολογισμών, εξευτελιστικές απολαβές μελών ΔΕΠ, απολύτεις συμβασιούχων διδασκόντων ΠΔ 407/80, εργασιακή εφεδρεία και για τους διοικητικούς υπαλλήλους των Ιδρυμάτων. Ταυτόχρονα, η Υπουργός Πλαίσιο Θεσμού Πανεπιστημιακών διοικήσεων, που εκράζεται κυρίως με νομικά τερτίπια, είναι ασφαλώς χαστούκι στη Διαμαντοπούλου, όμως, από μόνη της δε μπορεί να διαβεβαιώσει για την ανατροπή του νόμου. Γιατί και η δικαιοσύνη δεν είναι «τυφλή» και δρα, σύμφωνα με τα συμφέροντα του συστήματος ειδωμένα μέσα στο πλαίσιο του γενικότερου πολιτικού κλίματος και των πραγματικών διοικητών που αποτελούνται την καταργητική προσθήκη της στο συνταγματικό κατοχυρωμένο αυτοδιόκητο των πανεπιστημίων, συνεχίζει να προκαλεί παραμένοντας σταθερά προσηλυτική στην κατεύθυνση

πλήρους διάλυσης του δημόσιου πανεπιστημίου και εφαρμογής του νέου νόμου: αιφνιδιαστικά ακύρωσε τους πολλάκις ανακοινωθέντες ως επικείμενος διορισμούς 350 περίπου εκλεγμένων από διετίας μελών ΔΕΠ, προχώρησε στην συγκρότηση των εφορευτικών επιτροπών «προθύμων» παραβλέποντας πως μόλις 2 στους 19 Πρυτάνεις πανεπιστημιακών της χώρας το έπραξαν αυτόβουλα, απηρύθμησε επιστολή προς τους Πρυτάνεις ζητώντας την κατάργηση Τμημάτων. Ταυτόχρονα, η Υπουργός ανερυθρίστατα επειάρεται που παρέσχε 44 εκ. ευρώ -μέσω σπουδαστικών κουπονιών- ως ενίσχυση στα ΙΕΚ, που δεσμευσε αλλά 44 εκ. ευρώ για την εφαρμογή του Ν.4009/2011, ενώ την ίδια στιγμή σταμάτησε -λόγω οικονομικής αδυναμίας- η δυνατότητα πρόσβασης σε πολλές διεθνείς ηλεκτρονικές επιστημονικές βιβλιοθήκες».

Τέλος, η 4η Πανελλαδική Συνάντηση Συλλόγων ΔΕΠ καλεί τους πανεπιστημιακούς και τις Συγκλήτους με όλους του

■ Χιλή

Νέος νόμος για την καταστολή του φοιτητικού κινήματος

Νομοσχέδιο που προβλέπει την επίθεση ενάντια στην αστυνομία, καταστροφή κρατικής περιουσίας και κατάληψη κτηρίων εκπαίδευσης πρωθεί προς ψήφιση η κυβέρνηση του Σεμπάστιαν Πινιέρα στη Χιλή. Στο μεταξύ, οι συνομιλίες μεταξύ της κυβέρνησης και της Ομοσπονδίας Χιλιανών Φοιτητών κατέληξαν σε αδιέξοδο, με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις να συνεχίζονται.

Υστερά απ' αυτή την εξέλιξη, το χιλιανό κράτος στρέφεται ολοκληρωτικά στην καταστολή προκειμένου να τνίξει το φοιτητικό κίνημα. Οι τελευταίες διαδηλώσεις κηρύχτηκαν παράνομες από το κράτος, με την αστυνομία να επιχειρεί να τις διαλύσει, κά-

τι που προκάλεσε τη βίαιη απάντηση των φοιτητών προκειμένου να αφυγθούν απέναντι στις επιθέσεις με

αύρες και ομοβροντίες χημικών.

Παράλληλα, αυστηροποιείται το νομικό πλαίσιο επιβάλλοντας ποινές φυλάκισης έως και τριών χρόνων σε φοιτητές που καταλαμ-

βάνουν λύκεια και πανεπιστήμια. Μόλις ψηφιστεί ο συγκεκριμένος νόμος, δίνει τη δυνατότητα στην αστυνομία να χρησιμοποιήσει οπτικό υλικό, όπως φωτογραφίες και βίντεο, προκειμένου να αναγνωρίσει και να συλλάβει άτομα που συμμετείχαν σε τέτοιου ειδούς δράσεις ή συγκρούσεις με την αστυνομία.

Οι καταλήψεις κτηρίων εκπαίδευσης έχουν αποδειχθεί ένα ισχυρό μέσο πάλης στα χέρια των φοιτητών και των μαθητών. Το 2006 οι μαθητικές κινητοποιήσεις, με τις καταλήψεις σχολείων αλλά και την αντιβία που χρησιμοποιήσαν για να απαντήσουν στην κρατική καταστολή, ανάγκασαν την κυβέρνηση των σοσιαλιστών της Μισέλ Μπατσέλετ να δεχτεί τα αιτήματα των μαθητών και να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Το υπουργείο Παιδείας προωθεί με όλα τα μέσα την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας Παιδείας και την ενίσχυση των ιδιωτών εμπόρων της γνώσης. Τούτη τη φορά η επίθεση πραγματοποιείται μέσω του Κουπονιού Αρχικής Επαγγελματικής Κατάρτισης και έχει πεδίο εφαρμογής τα δημόσια και ιδιωτικά IEK. Στόχος είναι βέβαια αυτή η φάμπτρικα να επεκταθεί στην Ελλάδα σε όλη την εκπαίδευση, αρχής γενομένης από την τριτοβάθμια, όπως από παλιά διεκήρυξε ο ΓΑΠ και η Αννα Διαμαντοπούλου.

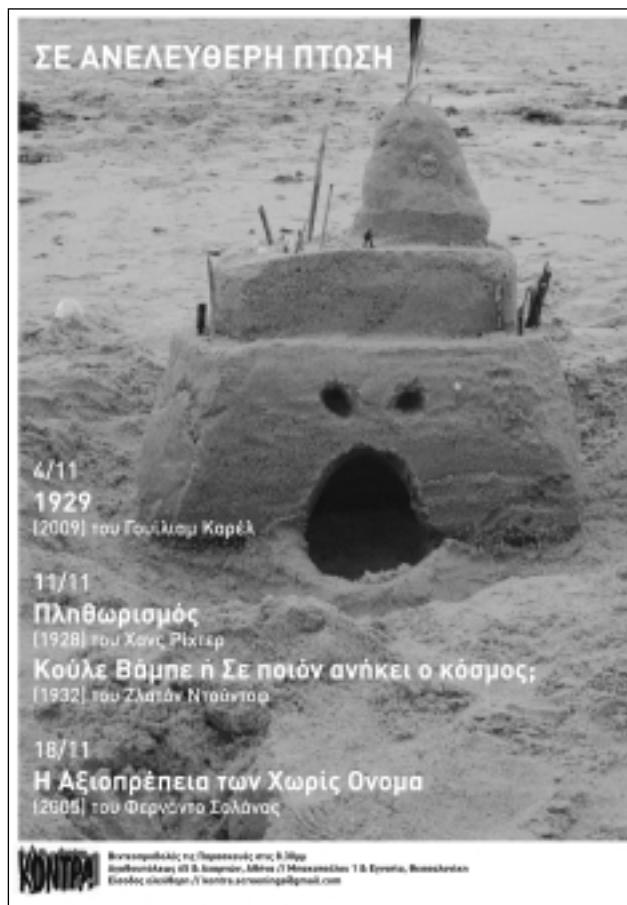
Το κόλπο έχει ως εξής: το κράτος δεν χρηματοδοτεί απευθείας το δημόσιο εκπαιδευτικό ίδρυμα με όλο το ποσό που είναι αναγκαίο για τη λειτουργία του, ως έχει υποχρέωση, αλλά επιχορηγεί τους σπουδαστές με ένα συγκεκριμένο ποσό, το οποίο κάθε σπουδαστής καταθέτει στο δημόσιο ή ιδιωτικό ίδρυμα που επιλέγει για τις σπουδές του. Τουτέστιν, τα δημόσια εκπαιδευτικά ίδρυματα τρώνε γκολ από τα αποδυτήρια, αφού δε μπορούν σε καμιά περίπτωση να ανταγωνιστούν τα ιδιωτικά, τα οποία τσεπώνουν και το κρατικό παραδάκι και επιπλέον έχουν και άλλους πόρους για να λειτουργήσουν, που τους αρπάζουν από την τοπεί των σπουδαστών τους, μιας και τα διδάκτρα είναι περισσότερα από το ποσό που καθορίζει το κράτος ότι αντιστοιχεί σε κάθε σπουδαστή.

Την εφαρμογή του Κουπονιού Αρχικής Επαγγελματικής Κατάρτισης ανακοίνωσε η αναπληρωτριαίη υπουργός Παιδείας Φώφη Γεννηματά. Συγκεκριμένα, το κράτος μέσω του ΕΣΠΑ (σ.ο. οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές χρηματοδοτούν πρόθυμα ό,τι έχει να κάνει με το ξεπάτωμα της δημόσιας δωρεάν Παιδείας), θα χρηματοδοτήσει τις σπουδές ενός έτους 56.000 σπουδαστών δημόσιων είτε ιδιωτικών IEK με το ποσό των 734 ευρώ, που θα καταβάλλεται σε δυο δόσεις. Με το ποσό αυτό, που αντιστοιχεί στα διδάκτρα ενός έτους των δημόσιων IEK, οι μεν σπουδαστές των δημόσιων IEK θα «καλύπτουν» τις σπουδές τους, οι δε των ιδιωτικών ένα τμήμα των σπουδών τους. Οι δικαιούχοι θα επιλέγονται με εισοδηματικά, κοινωνικά και γεωγραφικά κριτήρια, αλλά και με βάση την ειδικότητα που έχουν επιλέξει (τάχαμου «αναπτυξιακού χαρακτήρα», σύμφωνα με το υπουργείο Παιδείας).

Για τις περαιτέρω ανάγκες λειτουργίας δε γίνεται η παραμικρή αναφορά. Είναι σήμουρο, όμως, ότι η στροφήγγια της κρατικής χρηματοδότησης θα κλείσει ακριβώς σ' αυτή τη σταγόνα. Από κει και πέρα τα δημόσια ίδρυματα θα αφεθούν στην τύχη τους, αφού ο πυρήνας αυτής της ταχτικής είναι η περικοπή των δημόσιων δαπανών για την Παιδεία, η ιδιωτικοποίηση πλευρών της λειτουργίας της και βεβαίως η ενίσχυση παντί τρόπων των επιχειρηματιών, που δραστηριοποιούνται και στο χώρο της εκπαίδευσης. Η ιδέα του «κουπονιού» είναι αμερικανόφερη (τυχαίο; δε νομίζω!), εκεί δε που εφαρμόστηκε προκάλεσε πανωλεθρία στα δημόσια εκπαιδευτικά ίδρυματα.

Γιούλα Γκεσούλη

Βιντεοπροβολές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Απειλούν φαντάρους ότι θα τους στείλουν με το ζόρι στην Κύπρο

Κρατάει χρόνια αυτή η κολόνια.

Μπορεί το ΓΕΣ στην προπαγανδιστική ιστοσελίδα του να αναφέρει ότι «η υπηρεσία στην Κύπρο είναι κατ' αρχήν εθελοντική και δύναται να δηλώσει τη συμμετοχή του οποιοσδήποτε κληρωτός οπλίτης», στην πράξη όμως οι καραβανάδες που αναλαμβάνουν να φτιάξουν τις λίστες ασκούν εκβιασμός και απειλές στους φαντάρους, προκειμένου να κάψουν τις αρνήσεις τους να πάνε να υπηρετήσουν στην Κύπρο. Αρνήσεις που δεν χρειάζονται να έχουν καμιά δικαιολογία. Ο φαντάρος μπορεί απλά να δηλώσει ότι δεν θελει να πάει, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση για την άρνησή του.

Την περασμένη Τρίτη, στο Κέντρο Εκπαίδευσης Πυροβολικού στη Θέριβα, οι καραβανάδες του ΓΕΣ χώρισαν τους νεοσύλλεκτους σε τρεις κατηγορίες. Σ' αυτούς που δήλωσαν ότι θέλουν να πάνε στην Κύπρο, σ' αυτούς που δήλωσαν ότι δεν θέλουν να πάνε στην Κύπρο, να πάνε και προσκόμισαν δικαιολογητικά (π.χ. μονογονείκες οικογένειες) και σ' αυτούς που δήλωσαν ότι δεν θέλουν να πάνε χωρίς να προσκομίσουν κανένα δικαιολογητικό. Αφού έκαναν την κατηγοριοποίηση, ανακοίνωσαν στους φαντάρους, με το γνωστό ύφος του καραβανά που δεν σηκώνει αντίρρηση, ότι αν ο αριθμός δεν συμπληρωθεί από τους εθελοντές, θα τον συμπληρώσουν απ' όσους αρνήθηκαν και δεν προσκόμισαν δικαιολογητικά για την άρνησή τους. Μ' άλλα λόγια, το «εθελοντικό» του ΓΕΣ γίνεται στην πράξη υπο-

χρωτικό.

Επειδή είχαμε καταγγελίες από στρατευμένους, επικοινωνήσαμε με τη διοίκηση του Κέντρου. Ο υποδιοικητής συνταγματάρχης Παπακωνσταντίνου προσπάθησε αρχικά να μας τείσει μ' ένα φτηνιάρικο εθνικιστικό κήρυγμα περί... ενός έθνους. Οταν του δώσαμε να καταλάβει ότι δεν διάλεξε στη Σχολή Ευελπιδών, οχυρώθηκε πώσο από την αναρμοδιότητα της μονάδας, ζητώντας μας να περιμένουμε μέχρι η επιτροπή του ΓΕΣ να κάνει την επιλογή. Ο διοικητής, ταξίαρχος Διτεζάκης, με τον οποίο επικοινωνήσαμε στη συνέχεια, αφού ορθάρικά μας ήταν οι φαντάροι μας στη συνέχεια –όταν του είπαμε ότι υπεύθυνος για τις απειλές εναντίον των νεοσύλλεκτων είναι ο ίδιος ως διοικητής του Κέντρου– μας δήλωσε ότι θεωρεί αυτή την αναφορά ως απειλή (!) και μας ενημέρωσε ότι η επικοινωνία μας ηχογραφείται (γεγονός που συνιστά ποινικό αδίκημα, όταν δεν υπάρχει σχετική ενημέρωση από την έναρξη της τηλεφωνικής επικοινωνίας). Η επικοινωνία αυτή έληξε κάπως επεισοδιακά, με μας να δηλώνουμε στον ταξίαρχο ότι διάλεξε λάθος ανθρώπους ν' απειλήσει και μάλιστα με τέτοιον τρόπο. Λόγο αργότερα, τηλεφώνησε ο ίδιος για να μας δώσει το τηλέφωνο του Γραφείου Τύπου του ΓΕΣ για να ζητήσουμε πληροφόρηση (λες κι εμείς δεν μπορούσαμε να το βρούμε).

Τα πρόγματα είναι απλά: να μην τολμήσουν να στείλουν ούτε ένα φαντάρο με το ζόρι στην Κύπρο.

Στο φόρτε της η τοκογλυφία

Μπορεί τα ΜΜΕ ν' ασχολούνται από τα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας μόνο με το σύριαλ της συγκυβέρνησης των μαριονετών, όμως οι τραπεζίτες και το κράτος εξακολουθούν να κάνουν τη δουλειά τους αθρούβα. Κι όταν λέμε να κάνουν τη δουλειά τους, εννοούμε να δανείζουν οι τραπεζίτες το κράτος με τοκογλυφικούς όρους.

Ξαναλέμε πως πρόκειται για δανεισμό χωρίς κανένα ρίσκο, επομένως το επιτόκιο θα έπρεπε να βρίσκεται κοντά στο διεθνές. Κυβέρνηση και τρόικα, όμως

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες έντεκα και τζάμπα φασαρία
Αναζητείται έξοδος απ' την προϊστορία...

Σαν σήμερα πριν από 93 χρόνια τελείωνε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, που σε σχέση με τον τρίτο –και πολύ μακρύτερο– που μαίνεται σήμερα (και μάλιστα σχεδόν άσπλα) μοιάζει με φιλικό Μπαρτσελόνα – Κεραυνού Τραχανοπλαγιάς...

Ήταν 11 Νοέμβρη του 1990 όταν έφευγε από τη ζωή ο Γιάννης Ρίτσος, όπως 11 του Νοέμβρη (1877) ήταν όταν ο ΗΠΑ έδιωχναν από τη ζωή τους Albert Parsons, August Spies, George Engel και Adolph Fischer για τα γεγονότα της πλατείας Haymarket του Σικάγο, παρά την παγκόσμια κατακραυγή. Στις 12 Νοέμβρη του 1873, η διαδήλωση φοιτητών που έγινε στα προπύλαια του πανεπιστημίου διαλύεται από το ιππικό και με τη χρήση –για πρώτη φορά– πυροβολεστικών αντλιών. Την ίδια μέρα του 1969, ο John Lennon αρνείται να παραλάβει μετάλλιο της βασιλισσας Elizabeth, διαμαρτυρόμενος για το Βιενένα. Την ίδια μέρα του 1977, ανακαλύπτεται ότι ανώτατοι υπάλληλοι της «Siemens» στη Θεσσαλονίκη έκαναν λαθαρία εξαγωγή συναλλάγματος δισεκατομμυρίων μάρκων. Στις 14 Νοέμβρη του 1990, λήγει μετά από 28 μέρες η μεγαλύτερη εξέγερση φυλακισμένων στην Ελλάδα (Κορυδαλλός), ενώ στις 15 Νοέμβρη του 1922 εκτελούνται οι έξι «υπεύθυνοι» για την μικρασιατική καταστροφή (Γούναρης, Χατζηανέστης, Στράτος, Πρωτοπαπαδάκης, Μπαλταζής, Θεοτόκης). Στις 16 Νοέμβρη του 1993 συλλαμβάνονται οι αμερικανοί πράκτορες Ζέας Καρλ Σλούαρ και Τσαρλς Φάντις στην οδό Μηδύμης (πλατεία Αμερικής) έπιοι για προβοκάτσια, ενώ στις 17 Νοέμβρη του 1974 γίνονται οι πρώτες εκλογές μετά τη μεταπολίτευση. Πρώτη αναδεικνύεται η Νέα Δημοκρατία με ποσοστό 54,37% (219 από τις 300 έδρες) και ακολουθούν οι Ενωση Κέντρου με 20%, Πασοκ με 13% και Ενωμένη Αριστερά με 9,47%. Κλείνουμε την περίηγηση στο επετειολόγιο της θδομάδας με τη 17η Νοέμβρη του 1978, μέρα κατά την οποία τέσσερα κιβώτια με αρχεία των κομμουνιστών από τον εμφύλιο βρέθηκαν στο χωρίο Μυροβλήτης των Ιωαννίνων.

«Η διαπαιδαγώγηση αποτελεί ένα από τα βασικά κεντρικά καθήκοντα για την KNE, που απορρέει από τον ίδιο το χαρακτήρα της σαν επαναστατικής οργάνωσης της ελληνικής νεολαίας» («Τα καθήκοντα του καλού Κνήπη», 1977).

Πολύ ενδιαφέροντα όσα καταμαρτυρεί κατά του Λουκά Παπαδήμου ο πρώην αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Αναπτύξεως Πλαναγιώτης Γεννηματάς. Ο εξάδελφος του Γιώργου Γεννηματά δεωρεί ότι ο... υποψήφιος πρωθυπουργός πρέπει να περάσει από ανακριτική επιτροπή για να εξηγήσει τον ρόλο της Τραπέζης της Ελλάδος, όταν σε απόλυτη συμφωνία με τις κυβερνήσεις και επί μία δεκαετία προμήθευε με ψευτικά στοιχεία τους ευρωπαϊκούς δεσμούς, με το καθαρισμένο άλλοδι της εισόδου της χώρας στη Νομισματική Ενωση (Ευρωζώνη). Μάλιστα χαρακτηρίζει τον Λουκά Παπαδήμο ως «ευνούχο του παλατιού», εννοώντας πως «είναι το ιδανικό πρόσωπο για να εκτελεί εντολές και για τον λόγο αυτό επελέγη». Και καταλήγει λέγοντας ότι ο Λουκάς Παπαδήμος «είναι από εκείνους τους δημόσιους λειτουργούς που είναι συνυπόδεινοι για το σημερινό οικονομικό δράμα που ζει η χώρα». Ε, κατόπιν τούτων σ' εμάς δεν πέφτει λόγος...

«Στην πορεία της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής αναπτύσσεται μια εργατική τάξη που από αγωγή, παράδοση και συνήδεια, αναγνωρίζει σαν αυτονότους φυσικούς νόμους τις απαιτήσεις του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Η οργάνωση του διαμορφωμένου κεφαλαιοκρατικού προτείνει παραγωγής σπάει κάθε αντίσταση, η διαρκής δημιουργία ενός σχετικού υπερπληθυσμού κρατάει σε μια τροχιά που ανταποκρίνεται στις ανάγκες αξιοποίησης του κεφαλαίου το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης εργασίας, επομένως και το μισό δρόμος εργασίας, ο βουβός εξαναγκασμός των οικονομικών σχέσεων επισφραγίζει την κυριαρχία του κεφαλαιοκράτη πάνω στον εργάτη. Είναι αλήθεια πως εξακολουθεί να χρησιμοποιείται εξωαικονική, άμεση βία, μόνο όμως σαν εξαίρεση. Για τη συνηδισμένη πορεία των πραγμάτων ο εργάτης μπορεί ν' αφεδεί στην επενέργεια των «φυσικών νόμων της παραγωγής», δηλαδή στην εξάρτηση του από το κεφάλαιο, εξάρτηση που ξεπηδάει από τους ίδιους τους όρους της παραγωγής που την εγγούνται και τη διαιωνίζουν» (Karl Marx).

Είναι τόσο ραγδαίες οι πολιτικές εξελίξεις, που η σήλη δεν διακινδυνεύει καμία πρόβλεψη. Άλλωστε –το ξαναείπαμε– πίσω απ' όλα αυτά δεν υπάρχει απολύτως τίποτε που να ενδιαφέρει κατ' ουσία την εργατική τάξη και ο νοών... ανοήτω.

«Πόσοι δρόμοι, πόσα σπίτια, πόσοι άνθρωποι! Πόσα δαμασματικά πράγματα έχει να δει κανείς! Πλάτια για τους πλούσιους, καλύβες για τους φτωχούς! Αυτοκίνητα που κατεβαίνουν τους λιθόστρωτους δρόμους, πω πω, τόσο γρήγορα, τόσο δυνατά! Πρόσεχε! Είναι ένας καινούργιος κόσμος. Άλλα ζει σύμφωνα μ' ένα παλιό κανόνα: "Θα κερδίζεις το ψωμί σου με τον ίδρωτα του προσώπου σου. Εγώ, όμως, δα σου τρώω το μισό"» (Robert Zaller – «Μαγιακόφακι»).

Κοκκινοσκουφίτσα

■ 4η συνεδρίαση Τετάρτη, 9.11.2011

Με την έναρξη της διαδικασίας ο πρόεδρος ανακοίνωσε την απόρριψη και των δύο αιτημάτων που είχαν υποβληθεί στην προγύμνηση συνεδρίασης. Η μεταφορά σε αίθουσα του Εφετείου, είπε, δεν μπορεί να γίνει, γιατί δεν υπάρχει διαθέσιμη αίθουσα για το διάστημα που εκτιμάται ότι θα διαρκέσει η δίκη. Το δικαστήριο απέφυγε να επαναλάβει την προκλητική απόψη του εισαγγελέα περί λόγω ασφαλείας και διαικίνυσης και περιορίστηκε σ' έναν τυπικό λόγο, που βέβαια, αν υπήρχε διάθεση, θα μπορούσε να ξεπεραστεί. Σημάνει που δεν μπορούν να βρουν μια αίθουσα. Η τήρηση πρακτικών με μαγνητοφόνηση και απομαγνητοφόνηση επίσης δεν μπορεί να γίνει, ανακοίνωσε ο πρόεδρος, γιατί υπηρεσιακώς δεν διατίθεται υποδομή και προσωπικό για να συμμετέχουμε στους κοινωνικούς αγώνες, στους ογκώνες για την κοινωνική απελευθέρωση. Να πηγαύνουνται θα πρέπει οι διάφοροι Μπάραφ και Σόρος, τα καθόρματα του χρηματιστήριου που εξοντώνουν ολόκληρους λαούς, οι διάφοροι Τρισέ, Μπαρόζο και Λαγκάρντ, η διεθνής και η ελληνική πολιτική ελίτ, οι καπιταλιστές. Ενα λαϊκό δικαστήριο θα αποφάσισε πολύ σκληρή τιμωρία για όλους αυτούς. Πιστεύουμε και πιστεύουμε, λοιπόν, ότι εμείς δεν θα υπάρξει ανοχή.

Ακολούθως, συνεχίστηκε η συζήτηση επί της ένστασης αναρμοδίητας του δικαστήριου, λόγω του πολιτικού χαρακτήρα των αιτημάτων, με το ποποθετήσεις της συνηγόρου Δάφνης Βαγιανού και της Πόλας Ρούπα και ανάγνωση δηλώσης του από τον ίδιο. Αναμενόμενη και αυτή η απόφαση. Σε ό,τι αφορά τη δυνατότητα μαργαρίτας να αποφέρεται ελεύθερη, για να συμμετέχουμε στους κοινωνικούς αγώνες, στους ογκώνες για την κοινωνική απελευθέρωση. Να πηγαύνουνται θα πρέπει οι διάφοροι Μπάραφ και Σόρος, τα καθόρματα του χρηματιστήριου που εξοντώνουν ολόκληρους λαούς, οι διάφοροι Τρισέ, Μπαρόζο και Λαγκάρντ, η διεθνής και η ελληνική πολιτική ελίτ, οι καπιταλιστές. Ενα λαϊκό δικαστήριο θα αποφάσισε πολύ σκληρή τιμωρία για όλους αυτούς. Πιστεύουμε και πιστεύουμε, λοιπόν, ότι εμείς δεν θα υπάρξει ανοχή.

Ο αποκλεισμός των ΜΟΔ από αυτές τις υποθέσεις, συνέχισε η Π. Ρούπα, εκφράζει την αναστράλεια του κράτους και γ' αυτό συμβαίνει με τη νεοφιλελεύθερη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου. Είναι διάχυτος ο φόβος τους να μην αφεθούν αυτές οι υποθέσεις στα χέρια ανθρώπων που δεν ελέγχονται, όπως ελέγχονται οι δικαστές. Η ένσταση ήταν μια καλή ευκαιρία για να εκφράσουμε τις απόψεις μας.

Στη συνέχεια, η Π. Ρούπα ασχολήθηκε με την ανάλυση του πολιτικού χαρακτήρα των κινήτρων, συγκρίνοντας τα κίνητρα του ΕΑ με τα κίνητρα των πολιτικών του εχθρών. Οι κυβερνώντες, είπε, αναφέρομενη ενδικτική σε πολιτικές οικογένειες όπως των Καραμανλή και Μητσοτάκη και πολιτικούς όπως των Ρουσόπουλος και Δούκα, έχουν καθαρά ιδιοτέλει κίνητρα. Κλέβουν το ψωμί των ανθρώπων και φτιάχνουν αμύθητες περιουσίες, με τις οποίες ζουν αικόμη και όταν φεύγουν από την πολιτική. Το δικό μας συμφέρον ταυτίζεται με το συμφέρον της τάξης των προλεταρίων. Στον ογώνα χάσαμε ένα σύντροφο μας, τον Λάμπτρο Φουύντα, εμείς μπήκαμε στη φυλακή και αναλάβαμε την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μας στην οργάνωση, για την εποχή στην οποία ζουν αικόμη και όταν φεύγουν από την πολιτική.

Η συνήγορος αναφέρθηκε όχι μόνο στον πολιτικό χαρακτήρα των ενεργειών του ΕΑ, αλλά και στον πολιτικό χαρακτήρα των αντιδράσεων των αντιπάλων του, όπως η επικρήνη από την αμερικανική υπερδύναμη ή οι εκτιμήσεις ότι αν πετύχαινε το χτύπημα στη Citibank θα κατέρρεε η ελληνική οικονομία. Αναφέρθηκε στην ανάληψη της πολιτικής στην οποία ζει την κρίση και τον ταξιδιό της χωρακτήρα, που αποτελεί μια θεωρητική συνεισφορά στη γενικότερη συζήτηση που γίνεται, αποτελεί μια αικόμη απόδειξη για τον πολιτικό χαρακτήρα της οργάνωσης.

Στη συνέχεια,

Η απολύτως κρατούσα άποψη, κατέληξε ο εισαγγελέας, είναι αυτή του Αρείου Πάγου, από την οποία **δεν μπορεί να αποστεί** το παρόν δικαστήριο! Βασιλική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα, μ' άλλα λόγια. Το 'πε ο Αρείος Πάγος, το 'πε ο θεός. Κατά τα άλλα, το σύστημα «στηρίζεται» στην «προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία των δικαστών», που κρίνουν «ελεύθερα και κατά συνείδηση!»

Στον εισαγγελέα απάντησε δευτερολόγωντας σύντομα ο Ν. Μαζιώτης. Αφού παρατήρησε ότι θα περιμένει απ' αυτόν να πει πιο πολλά, ανέτρεξε στη συμφωνία της Βάρκιζας, η οποία περιλάμβανε μια παράγραφο σύμφωνα με την οποία τα εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου εξαιρούνται από τη γενική αμηντιά. Με βάση αυτή την παράγραφο διώχτηκαν όγρια οι αγωνιστές της αριστεράς για τις αντιστασιακές πράξεις που είχαν κάνει στην κατοχή, όπως ανατινάξεις γεφυριών, εκτέλεση ταγματασφαλιτών κ.ά. Οι πολίτες κρίνουν πολύ διαφορετικά από εσάς που είστε υπιδόληλοι του κράτους, συνέχισε ο Ν. Μαζιώτης. Αναφέρθηκε σε ένα γκάλοπου που είχε γίνει πριν διετίας από ιστοσελδα, στο οποίο εξαρετικά μεγάλα ποσοστά θεωρούσαν δικαιολογημένη την πολιτική βίας και εκτιμούσαν ότι είναι πολιτική η δράση των ένοπλων οργανώσεων. Σήμερα, είπε, που βρισκόμαστε υπό οικονομική κατοχή, είναι πολύ μεγάλο το ποσοστό αυτών που ζητούν προσφυγή στα όπλα. Στην πραγματικότητα, κατέληξε, το δικό σας δικαστήριο είναι πράνομο και δεν έχει καμιά συναίνεση από την ελληνική κοινωνία.

Ο Σ. Φυτράκης παρατήρησε πως μέχρι τις 11 δεν είχαμε κυβερνητή εθνικής σωτηρίας ή εθνικής υποταγής, όπως λένε άλλοι. Και τις δηλώσεις μετανοίας που ζητούν οι Ευρωπαίοι ακόμη δεν τις υπογράφει η ΝΔ. Σ' αυτό το κλίμα μπορεί και το δικαστήριο να κάνει μια πρόσδοτο και να γυρίσει στα Μικτά Ορκωτά, όπως παλιά. Οπως η πλειοψηφία των δικαστών στην υπόθεση Πόλε είπε όχι, πραγματοποιώντας μια πρόσδοτο, χωρίς να καταρρέει το σύστημα, το διο μπορείτε να κάνετε και εσείς.

Ο Σ. Φυτράκης απάντησε καίρια στον εισαγγελέα και για τη «μη προσφορότητα των μέσων», που αυτός επικαλέστηκε. Αυτός που σκέπτεται και δρα σ' αυτό το πλαίσιο, είπε, με τα ελάχιστα μέσα που έχουν συμβολική σημασία, «καλύπτεται» κατ' αναλογίαν από την ακροτελεύτια διάταξη του Συντάγματος (άρθρο 120 παρ. 4), που λέει πως οι έλληνες πολίτες υποχρεούνται ν' αντιστέκονται με κάθε μέσο, χωρίς να θέτει κανένα ζήτημα προσφορότητας των μέσων αντίστασης που αυτοί θα χρησιμοποιήσουν. Γ' αυτό πρέπει να οδηγήσετε την υπόθεση στο ΜΟΔ, για ν' αποφανθούν οι λαϊκοί δικαστές, αν η δράση των κατηγορούμενων απεβλεπε στην υπεράσπιση της ελευθερίας. Στη συνέχεια διάβασε απόστασμα από το βιβλίο του Κωνσταντίνου Τσουκαλά, έκδοσης του 1929, με τίτλο «Τα Ορκωτά Δικαστήριο», που λέει τα εξής:

«Όντως, ο πολιτικός εγκληματίας ούτε εχθρός της κοινωνίας είναι, ούτε άγεται εις τας πράξεις του εξ ελατηρίων υλικών. Σημαντικός νέων ιδεών και εξ ευγενεστάτων αφορμώμενος, συνήθως, αρχών, ας υπολαμβάνει ως υπηρετικάς των αληθών συμφέροντων της πατρίδος του, είναι κατά τούτο μόνον αυτής, καθόσον προχωρεί εις τας απράπτους της πρόσδοτο τοχύτερον από τους συγχρόνους του, προς πραγμάτων δε των ακοπών του, επί την τοχείαν των οποίων πλήρωσαν φιλοδοξών σπεύδει, μεταχειρίζεται μέσα και βίαια και αντικανονικά και αθέμιτα επί εξουδετερώσει της αντιδράσεως, καθόσον αγνοεί φραγμούς εν τη πολλάκις παραφόρω ιδεολογία του. Κατ' αυδένα συνεπώς τρόπον δύναται να παραβληθεί προς τον κακοποίον κλέπτηνή φρονέα, εις ους προτανεύει το απομικόν ευτελές συμφέρον ή η ψυχική μοχθηρία. Το αδίκημα το οποίον διαπράττει είναι σχετικόν, καθόσον οι σκοποί και οι πόθοι αυτού κρινόμενοι σήμερον ως άνομοι, την επαύριον θα θριαμβεύσω πιθανώς.

[Αφού αναφερθεί στην αποκλειστική δικαιοδοσία των Ορκωτών Δικαστηρίων ως

μέσο διασφάλισης των πολιτικών αδικημάτων «από του μίσους και της εμπαθείας των κυβερνώντων», ο Τσουκαλάς καταλήγει]

Εκ της ευημηρούριας δε του λαού και μήνυμα παρέχεται προς τους κυβερνήτας και διδαγμα περί την πολιτείαν αυτών, καθόσον χειροκόπητης των ενόρκων προς τον επί πολιτικά αδικήματι υπό της αρχής κατηγορηθέντα είναι δεινοτάτη κατ' αυτής αποδοκιμασία και απειλή επί θύραις επαναστάσεως. Αντίθετα, οι τακτικοί δικασταί στερεώδης εχόμενοι προς τους υπάρχοντας νόμους, αμετάβλητοι εν τω τρόπω του σκέπτεσθαι, άλλα και τον όρκον αυτών υπολαμβάνοντες ότι αθετούν, αν τας νέας ροπάς και ιδέας υιοθετήσωσιν, απολύτως ανίκονοι προδήλως κρίτεοι, όπως αποβλέψωσιν εις τους ευρείς ορίζοντας του πολιτικού αδικήματος].

Με νέα επιχειρηματολογία σχετικά με τη στενή αντικειμενική θεωρία και την προσφορότητα των μέσων, που συνθηματολογικά επικαλέστηκε το εισαγγελέας, επανήλθε η Δ. Βαγιανού, γεγονός που ανάγκασε τον εισαγγελέα, ο οποίος δεν είχε αναφέρει ούτε ένα νομικό επιχείρημα, να δευτερολογήσει, οικόμη πιο σύντομα, καταφέρνοντας (όντως, περί κατορθώματος πρόκειται) να εκτεθεί περισσότερο. Το μόνο που έκανα, είπε, είναι να εφαρμόσω την κρατούσα θεωρία και να μηλίσω για την ειδοποίηση διαφορά ανάμεσα στο πολιτικό και το τρομοκρατικό έγκλημα, η οποία αναφέρεται στην προσφορότητα των μέσων για την επίτευξη του στόχου!

Απάντηση-καταπέλτης ήρθε από την πλευρά της Μαρίνας Δαλιάνη. Οσες φορές και να τοποθετήσει ο εισαγγελέας, είπε, δεν θα μπορέσει να αποφύγει το λογικό άτοπο, από τη μια να περιγράφεται η λεγόμενη τρομοκρατία ως πολιτική δράση για την ανατροπή της κοθεστηκιάς τάξης και από την άλλη τα αδίκημα που σχετίζονται μ' αυτή τη δράση να χαρακτηρίζονται ως μη πολιτικά. Η απόψη που εξέφρασε ο εισαγγελέας βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με το βούλευμα, που υποστηρίζει ότι τα μέσα που χρησιμοποιήσε ο ΕΑ στις διάφορες ενέργειες του και τις θέσεις που κατείχαν ή τις αποφέρεις που έχανε εκφέρει δημόσια οι προτεινόμενοι ως μάρτυρες.

Το πρώτο «πακέτο» αφορούσε πρόσωπα σχετιζόμενα με τις ενέργειες του ΕΑ, όπως για παραδείγματα οι υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας, ο αμερικανός πρέσβης, ο πρόεδρος του Χρηματιστήριου κ.ά. Το δεύτερο «πακέτο» μαρτύρων προς κλήτευση αφορούσε υψηλόβαθμους αστυνομικούς, φύλακες υπουργείων και άλλους, που έχανε καταθέσει στη φάση της προσανάρκισης, αλλά δεν κλητεύθηκαν στη δίκη. Αυτοί πρέπει να κληθούν να καταθέσουν σχετικά με το ότι ο ΕΑ πάντοτε έπαιρνε όλα τα μέτρα για να μην υπάρχουν θύματα στις ενέργειες του, ενώ σε περιπτώσεις που κινδύνεψαν πολίτες αυτό συνέβη γιατί η αστυνομία δεν πήρε έγκαιρα μέτρα, παρά τις προειδοποίησης της οργάνωσης.

Ο εισαγγελέας ζήτησε την απόρριψη των αιτημάτων, με το σκεπτικό ότι οι μάρτυρες αυτοί δεν έχουν να πουν τίποτα, ενώ για να το «γλυκάνε» είπε και το κλασικό, ότι αν προκύψει από τη διαδικασία, μπορεί να κλητεύθηκε στη δίκη.

Είναι πραγματικά εκπληκτικό (και αποκαλυπτικό του κουρελιάσματος του περιβόλου αιτιού του νομικού πολιτισμού): η μεν ένσταση για το πολιτικό οδίκημα και την αρμοδιότητα του ΜΟΔ να δικάσει τη συγκεκριμένη υπόθεση απορρίπτεται με την επιχειρηματολογία περί μη προσφορότητας των μέσων που χρησιμοποιήσε ο ΕΑ, η δε δίκη στη συνέχεια ότι γίνει με επιχειρηματολογία ότι τα μέσα που χρησιμοποιούσε ο ΕΑ ήταν πρόσφορα για τη διακινδύνευση της καθεστηκιάς τάξης και γι' αυτό το αδίκημα είναι «τρομοκρατικό». Την αντίφαση των εισαγγελικών απόψεων με την πολιτική ηγεσία, η οποία έλεγε ότι «έναι πιθανό να μην αντέξουμε ένα τρομοκρατικό χτύπημα», ότι «θα καταφέρει η οικονομία σε μια στιγμή» επεστήμανε σε δευτερολογία της και η Π. Ρούπα.

Μετά το μεγάλο διάλειμμα, ο πρόεδρος ανακοίνωσε την απόρριψη της ένστασης, παραπέμποντας –κατά την πάγια τακτική που αικολουθείται σ' αυτές τις δίκες– στο μέλλον για την επιχειρηματολογία (όταν καθαρογάψουν την απόφαση, δηλαδή).

Ακολούθησε ένσταση της συνηγόρου Αννυ Παπαρούσου (υπεράσπιση Νικητόπουλου) για αντισυνταγματικότητα του άρθρου 187Α του Ποινικού Κώδικα, σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ. 1 του Συντάγματος («Έγκλημα δεν υπάρχει, ούτε ποινή επιβάλλεται, χωρίς νόμο που να ισχύει πριν από την τέλεση της πράξης και να ορίζει τα στοιχεία της»). Αν το περί «τρομοκρατίας» άρθρο του Ποινικού Κώδικα δεν ήταν τόσο αόριστο, σε αντίθεση με όσα προβλέπει το Σύνταγμα, ο Σ. Νικητόπουλος δεν θα ήταν σήμερα κατηγορούμενος σαν μέλος μιας οργάνωσης, επειδή συναντήθηκε δυο φορές με κάποιους που κατηγορούνται ως μέλη της οργάνωσης,

σημειώσεις με έμφαση η συνήγορος.

Ο εισαγγελέας παροδέχτηκε μεν ότι το συγκεκριμένο άρθρο είναι κάπως ασαφές, δεν μπορούμε όμως να φτάσουμε και στα άκρα μιλώντας για αντισυνταγματικότητα, κατέληξε, προτείνοντας –τι άλλο;– την απόρριψη της ένστασης. Ο Σ. Νικητόπουλος είπε της ποινής θα μιλ

Στους μεγάλους πολιτικούς ανδρες, ως φόρο τιμής για την προσφορά τους στο έθνος, δίνεται σε κεντρικούς δρόμους ή σε πλατείες το όνομά τους. Το όνομα του Γεωργίου Ανδρέα Παπανδρέου θα δοθεί σε αδιέξοδο...

Ηστήλη θα μπορούσε να επικαλεστεί την έλλειψη ενός γκανιάν θέματος στην αθλητική επικαιρότητα, για να εξηγήσει το γεγονός ότι στο σημερινό σημείωμα δεν θα ασχοληθούμε αποκλειστικά με την αθλητική επικαιρότητα, αλλά θα ακριερώσουμε σημαντικό μέρος της στήλης στις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις στη χώρα. Επειδή όμως όλα αυτά τα χρόνια έχει δημιουργήσει στενούς δεσμούς με τους αναγνώστες της, που βασίζονται στην αλήθεια και τον αλληλοσεβασμό, κρίνει σκόπιμο να δηλώσει τον πρωτιστικό λόγο που την οδήγησε σ' αυτή την επιλογή.

Συντρόφισες και σύντροφοι αναγνώστριες και αναγνώστες, μπορώ να σας ανακοινώσω ότι η στήλη, αντιλαμβανόμενη τις δύσκολες στιγμές που περνάει το έθνος, η χώρα και ο λαός, άφησε στην άκρη το καθήκον για σχολιασμό της αθλητικής επικαιρότητας και ρίχτηκε με όλες τις δυνάμεις που διαθέτει στην προσπάθεια για τη συγκρότηση κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας. Ηδη από το προηγούμενο φύλλο είχαμε προτείνει το πρόσωπο που κατά την άποψή μας θα έπρεπε να ηγηθεί της εθνικής προσπάθειας. Στις προπαρασκευαστικές συναντήσεις που είχαμε με τους εκπρόσωπους των κοινοβουλευτικών κομμάτων σε καφενεία, σε πρακτορεία ΠΡΟΠΟ και Ιπποδρόμου, σε γήπεδα, σε πάρκα και πλατείες, αποδείχθηκε περίτρανα ότι η υποψηφιότητα του Βλάση Τσάκα για τη θέση του πρωθυπουργού είχε την αποδοχή της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, αφού ανεξάρτητη από οπαδικές τοποθετήσεις άπαντες κατάλαβαν ότι είναι το μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να βγάλει τη χώρα από το αδιέξοδο και να δώσει προοπτική στην αναπτυξιακή πορεία της. Από τη στιγμή που καταφέρει να πείσει τον πρύγκιπα Σουλτάν Άλ Σαούντ να επενδύσει στον Πλαναθηναϊκό, σε μια περίοδο που η πράσινη ΠΑΕ βρισκόταν μια ανάστα από την κατάρρευση, είναι σίγουρο ότι θα καταφέρει να τον πείσει να κάνει και γενικότερες επενδύσεις στη χώρα και να συμβάλει στην ανάπτυξη της. Είναι φανέρω ότι μια τέτοια εξέλιξη, που θα ενίσχυε τη διεθνή θέση της χώρας στην παγκόσμια οικονομία, δεν άρεσε στους ευρωπαίους εταίρους, οι οποίοι και τελικά επέβαλαν τη δική τους λύση με τη δημιουργία μιας κυβέρνησης που έχει σαν στόχο την εξασφάλιση των κερδών τους και την παραπέρα εξαθλίωση του

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

ελληνικού λαού.

Παρά την αποτυχία της στήλης να φτάσει μέχρι το τέλος την προσπάθειά της και να κάνει πρωθυπουργό τον Τσάκα, είναι φανέρω ότι καταφέρει να διευρύνει το χάσμα ανάμεσα στη βάση και τις ηγεσίες των αστικών κομμάτων και υπό το πρίσμα αυτό αισθάνεται ότι έχει βιοθήσει στην κατεύθυνση απολλαγής του ελληνικού λαού από το σημερινό σύστημα εξουσίας. Όσο για τις λοιπές πολιτικές εξελίξεις και για εμπειριστική ανάλυση της πολιτικής κατάστασης στη χώρα, ας διαβάσουμε μάλις και όλοι τις

Τελικά, ούτε ένα γάμο δεν μπορούν να κάνουν μόνοι τους οι αστοί πολιτικού της Ελλάδας. Μετά την επιλογή του Καρατζαφέρη να ακεροτεί στο ρόλο της προενέτρας, ως άλλη Γεωργία Βασιλειάδου, και να μη γίνει κουμπάρος στο γάμο Παπανδρέου – Σαμαρά, αναγκάστηκαν η Μέρκελ και ο Σαρκοζί να επισημοποιήσουν τη συμφωνία των δύο κομμάτων. Στη φωτογραφία από το μωστήριο, που εξασφάλισε η στήλη, ο Σαρκοζί δεν φαίνεται λόγω ύψους...

πολιτικές στήλες της «Κ» για να καταλάβουμε τι μας ετοιμάζουν και να πάρουμε «γραμμή» για τη ζύμωση και τη δράση μας.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Η υπόθεση Μποσμάν έβαλε τη σφραγίδα της στις εξελίξεις του ευρωπαϊκού ποδοσφαιρίου όσον αφορά τη σχέση των ομάδων με τους παίχτες και άλλαξε τον τρόπο μετακίνησή τους από ομάδα σε ομάδα, ενώ ταυτόχρονα αύξησε σημαντικά τις αμοιβές τους. Από το 1995 που θεσπίστηκε ο νόμος Μποσμάν και άλλαξε «ο ρους της ιστορίας», ο Ζαν Μαρκ Μποσμάν καταστράφηκε επαγγελματικά, αφού οι πα-

ράγοντες των ομάδων δεν συγχωρούσαν την τόλμη του να τα βάλει μαζί τους και να τους νικήσει. Αν και προσπάθησε να επιστρέψει στο ποδόσφαιρο και να συνεχίσει την καριέρα του ως επιτελικός χαφ, με αρκετές διεθνείς συμμετοχές, κανένας παράγοντας δεν δέχτηκε να τον εντάξει στην ομάδα του, αφού είχε χαρακτηριστεί «καταστροφέας» του αθλήματος. Οπως είπε ο ίδιος σε συνέντευξη που παραχώρησε στο περιοδικό Spiegel, ζητώντας για αμοιβή ένα γεύμα

στον επαγγελματικό αθλητισμό σκοτώνουν τ' άλογα όταν γεράσουν, όμως αποδεικνύεται ότι κάποιες φορές «σκοτώνουν» και τα νεαρά άλογα που δεν δέχονται να βάλουν χαλινάρι...
ΥΓ2: Μαγκάκος αποδεικνύεται ο νέος τερματοφύλακας του Παναθηναϊκού Στέφανος Καπίνο. Ο πιτσιρικάς, με αφρομή την κλήση του στην εθνική ομάδα, ρωτήθηκε για τα συναισθήματα που ένιωσε για την πορεία της Εθνικής στο EURO 2004 και δεν δίστασε να πει, ότι είχε δακρύσει βλέποντας το πρότυπό του, τον Αντώνη Νικοπολίδη, να διαπρέπει με τη φανέλα της Εθνικής, αν και σύγιουρα γνωρίζει ότι για τους περισσότερους οπαδούς του τριφύλλιού ο Νικοπολίδης είναι μισητό πρόσωπο, εξαιτίας της επιλογής του να φορέσει τη φανέλα του Ολυμπιακού, αλλά και των δηλώσεων «γαυρούσύνης» που έκανε κατά τη διάρκεια της καριέρας του στους ερυθρόλευκους. Ας ελπίσουμε ότι οι ανεγκέφαλοι της εξέδρας δε θα «διαγράψουν» τον Καπίνο και δε θα του ζητήσουν δήλωση μεταμελείας, αναγνωρίζοντάς του το ελαφρυντικό της «νεαρής ηλικίας», γιατί οι μέχρι στιγμής εμφανίσεις του νεαρού πορτερό δείχνουν ότι έχει τα φόντα, αν συνεχίσει να δουλεύει σωστά, να καπαρώσει για πολλά χρόνια τη θέση του τερματοφύλακα και την πράσινη φανέλα.

ΥΓ3: Με μεγάλη ανυπομονήσια περιμένει η φιλαθλή κοινή γνώμη το ντέρμπι των αιώνων αντίπαλων στο Καραϊσκάκη. Ερυθρόλευκοι και πράσινοι θα διασταύρωσουν τα ξύφη τους σε ένα ματς που μετά από πολλά χρόνια μπορεί να έχει το χαρακτηριστικό του «απόλυτου» ντέρμπι. Η αιχμένη αγωνιστική ικανότητα που επιδεικνύουν οι πράσινοι έχει θέσει σε αμφισβήτηση τη διαφραγματική ερυθρόλευκη κυριαρχία και ας ελπίσουμε ότι μετά από πολλά χρόνια θα δούμε ένα ποιοτικό (για τα μέτρα του ελληνικού πρωτοθυμάτου) ντέρμπι. Οσον αφορά την πρόβλεψη της στήλης, θα τα πούμε στο επόμενο φύλλο, αφού λόγω των υποχρεώσεων της Εθνικής δε θα έχουμε πρωτόθυμα αυτό το Σαββατοκύριακο.

■ ΚΑΡΙΦΟΥΚΟΥΝΑΓΚΑ ΤΖΕΙΝ Ειρ

Πρόκειται για μια αικόμη μεταφορά στην οθόνη του κλασικού μυθιστορήματος της Σαρλότ Μπροντέ. Η Τζέιν Ειρ είναι γκουβερνάντα, μεγαλωμένη σε ένα αυταρχικό ορφανοτροφείο, μέσα στη φτώχεια και την καταπίεση. Δουλεύει σ' ένα μεγάλο και απομονωμένο αρχοντικό σπίτι, όπου ερωτεύεται τον δυστρόσιτο κύριο του, που κρύβει πολλά μυστικά. Τελικά, θα βρουν μαζί την ευτυχία, περνώντας μια σειρά από εμπόδια. Η Μπροντέ, μέσα από τις σελίδες του μυθιστορήματός της, μας μεταφέρει στην αγγλική κοινωνία του 19ου αιώνα, όπου οι ταξικές διαφορές είναι σχεδόν ανυπέρβλητες, η κοινωνία έχει οικοδομηθεί πάνω στο φόβο της θρησκείας, η πειθαρχία και ο καθωστρεπτισμός κυριαρχούν στο μέγιστο βαθμό, όπου κάθε απλή διαδικασία ή ενέργεια έχει το τελετουργικό της.

Ο σκηνοθέτης έχει καταφέρει να μας μεταφέρει τα κοινωνικά αυτά στοιχεία, του φόβου, της πειθαρχίας, της θρησκευτικής επιβολής και των ταξικών διαφορών, μέσα από τις εικόνες που διαλέγει να δραματοποιήσει, μέσα από την έντονη κινηματογράφηση των λεπτών εκφράσεων των προσώπων των θητοποιών του, ακόμα και από τη στάση των σωμάτων στο χώρο. Μπορούμε να πούμε ότι η ταινία σεβεται την αισθητική του μυθιστορήματος. Πρέπει, οπωδήποτε, ν' αναφερθούμε και στις ερμηνείες των πρωταγωνιστών Μία Βασικόφσκα, Μάικλ Φασμπέντερ και φυσικά της πολυβραβευμένης αγγλίδας ηθοποιού Τζούντι Ντεντς. Τον Φουκουνάγκα τον έχουμε γνωρίσει από τη βραβευμένη, πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του «Χωρίς Ονομα». Στα αρνητικά της ταινίας η επίπεδη, χολιγουντιανή αισθητική της.

■ ΞΑΒΙΕ ΝΤΙΡΙΝΓΚΕ Ο κατακτητής

Ο κατακτητής είναι ο Νικολά Σαρκοζί και η ταινία περιγράφει την πορεία του πολιτικού τα τελευταία πέντε χρόνια, μέχρι αυτός να κερδίσει τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία το 2007. Πολιτικές ίντριγκες, υπόγειες εξελίξεις, διαμάχες μεταξύ πολιτικών προσώπων κ.λπ. Ταινία που φιλοδοξεί να σκιαγραφήσει και την πρωτωπιά της Σαρκό. Ταινία εντελώς αδιάφορη, που περιστρέφεται γύρω από ένα πρόσωπο, χωρίς καμιά

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Την ερχόμενη Πέμπτη το ΠΑΜΕ θα... περιφρουρήσει την πρεσβεία;

Και πριν κάνω ένα νεύμα, μου το κόψωνε το ρεύμα

KAI αυτοί που σήμερα δεν συμμετέχουν στην κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας» πήρον μέρος στην οικουμενική

Ζητείται η κομμουνιστική απάντηση στα περαιτέρω τεκτανόμενα

◆ Για τις ψήφους (τι άλλο...) της «Αριστεράς» ενδιαφέρεται ο Γ. Δελαστίκ στο Εθνος.

◆ 2 Οκτώβρη 1974, ο Περισσός δηλωσίας...

◆ «Κύπρος-Ισραήλ στη "νέα αρχιτεκτονική" της περιοχής» (Χαρακυή, 4-11-11). Σχόλιο Ριζοσπάστη (θαμμένο μες στην ειδηση): «Φυσικά, η συνεργασία με ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που είναι οι πρώτες που ευθύνονται για τη βαρβαρότητα που επιβάλλεται σε όλη την περιοχή, μόνο υπέρ των λαών δεν μπορεί να είναι» (φύλλο 4-11-11). Αυτό όλο κι όλο...

◆ Για τις «Παρεμβάσεις Δημοσίου» υπάρχουν οι «συναγωνιστές του ΠΑΜΕ». Η ξεφτίλα δεν έχει τέλος...

◆ Από την ανακοίνωση της Γενικής Διοίκησης FARC-EP (για το φόνο του Αλφόνσο Κάνο), 5-11-11: «Ολές οι φωνές του κατεστημένου ότι αυτό δείχνει την τύχη του αντάρτικου στην Κολομβία»

◆ «Χωρίς όρους και εξαρέσεις ακυρώνεται όλο το εξωτερικό χρέος». (Διάταγμα της κεντρικής εκτελεστικής επιτροπής των Σοβιέτ, στη Ρωσία, 21-1-1918, υπογραφή ο πρόεδρος Γιάκοφ Σβερντλόφ).

◆ Ο κ. Τζόρτζιο Ναπολιτάνο υπήρξε σημαντικός στέλεχος του πάλαι πότε πι τοι, του κήρυκα του ιστορικού συμβιβασμού...

◆ Λονδίνο, 4.000 μπάτσοι – 10.000 φορτηγές, δηλαδή ένας υπερεξοπλισμένος μπάτσος ανά δυο και κάτι φορτηγές... (το καινούριο όπλο λέγεται baton rounds και ΣΚΟΤΩΝΕΙ). Και φυσικά έχουν προηγθεί μπατσοαπειλές προς τους συλληφθέντες των προηγούμενων φοιτητικών κινητοποιήσεων.

◆ «Το δυσάρεστο ήταν, όταν ο Καποδίστριας, για να βγει από το οικονομικό αδιέξοδο, βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλλει ή να επαναφέρει φόρους "κακίστους και απεχθεστάτους". Και ο χειρότερος από αυτούς ήταν ο έγγειος φόρος της Δεκάτης (10% στις ιδιωτικές και 25 και 30% στις εθνικές γαίες), που κατά τον Ανδρεάδη, "βρίθει ελαττωμάτων" και μόλις άφηνε στους "καλλιεργητάς τα προς το Ζην", όχι μόνο γιατί ήταν ο

ιδιος και στα εύφορα και άγονα ορεινά, που απαιτούσαν διπλούς κόπους και δοπτάνες, αλλά και για δυο ακόμα λόγους, α) "άδικος φόρος καθ' ο εισπραττόμενος επί της ακαθορίστου παραγωγής και ουχί της καθαράς προσόδου και μη λαμβάνων υπ' όψιν τας δαπάνας της παραγωγής". Και β) "πιεστικώτατος, ως φέρων αδιακόπως εις επαφήν φορολογούντα και φορολογούμενον και ως συνεταγούμενος μοιραίως την τρομεράν πληγήν της ενοικιάσεως". Πραγματικά, η μεγαλύτερη πληγή της δεκάτης ήσαν οι ενοικιαστές, καπετάνιοι και πρόκριτοι, που η κυβέρνηση τους υποστήριζε με ένοπλες

δυνάμεις. Οι ενοικιαστές εξαπατούσαν τους χωρικούς στο μέτρημα, στο ζύγι και τους υποχρέωναν να περιμένουν την άδειά τους για να αρχίσουν τη συλλογή των προϊόντων τους, όπως για το στάρι (το θέρισμα, το ολώνισμα, το άλεσμα) καθώς και να τρυγήσουν σταφιδόμπελα, σύκα κλπ. Και οι ταλαιπωροί χωρικοί για να μη χάσουν τη σοδειά τους βρίσκονταν στην ανάγκη να τους δωροδοκήσουν για να έρθουν. Φτάνοντας, όμως, τους ανάγκαζαν να μεταφέρουν τη δεκάτη σε πολύ μακρινές αποστάσεις δωρεάν, ωστόσου ο Καποδίστριας περιόρισε την απόσταση σε πέντε ώρες. Πολ-

λές φορές περιμένοντας τον ενοικιαστή έχαναν τη σοδειά τους (και σ' αυτήν ακόμα την Αίγινα, που ήταν υπό την προστασία του Κυβερνήτη) από τις καιρικές μεταβολές, ωστόσου να ευδοκήσει να έρθει ο φοροεισπράχτορας. Ομως, η δεκάτη, παρόλα τα ελαττώματα ήταν "προσοδοφόρος" και γ' αυτό όλες οι κυβερνήσεις από τον Οθωνα και πέραν την διατήρησαν». (Τάκης Σταματόπουλος, «Ο εσωτερικός ογώνας πριν και κατά την επανάσταση του 1821», τόμος 4ος, κεφάλαιο «Η δημοσιονομική πολιτική του Καποδίστρια»).

Βασίλης

■ Επιασαν οι δεήσεις

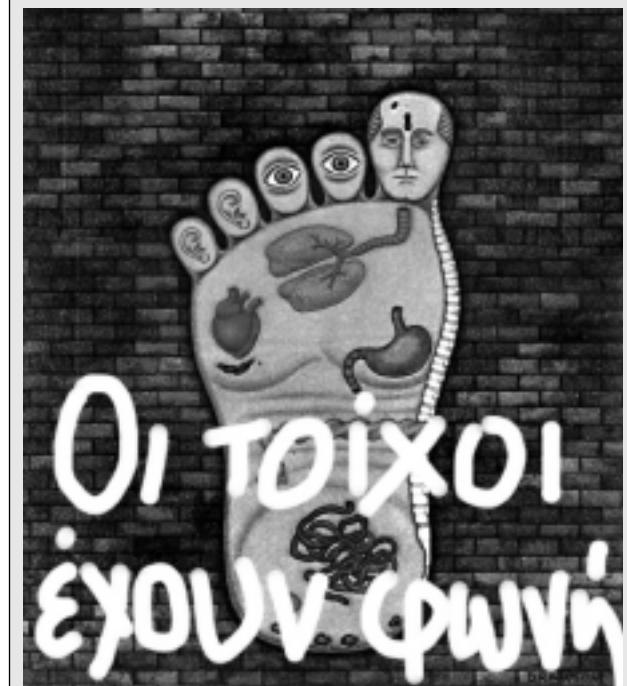
Λείπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή; Πώς θα μπορούσε να λείψει το παπαδαρίο από την... εθνική προσπάθεια; Ολόκληρη δηλωση-δέση έκανε ο Ιερώνυμος την Κυριακή το πρωί: «Τις κρίσμες τούτες ώρες που διέρχεται ο τόπος, δεν υπάρχουν πλέον περιθώρια για λάθη. Ούτε για λογισμούς που δεν εξυπηρετούν αποκλειστικά και μόνον το εθνικό συμφέρον. Παρακαλώ τις υπεύθυνες πολιτικές δυνάμεις της πατρίδας να επιτελέσουν το εθνικό τους καθήκον. Αναλαμβάνοντας τώρα τις ιστορικές τους ευθύνες προς όφελος του λαού μας».

Τις μπίζνες με το Κατάρ τις έχει δέσει άραγε; Ανεξάρτητα από το αν τις δέσει ή όχι, είναι βέβαιος πως και η νέα κυβέρνηση θα κλεί-

σε τα μάτια στο περιβαλλοντικό (και όχι μόνο) έγκλημα που ετοιμάζουν οι ρασιστές μπίζνεσμεν. Και τον άγιο άνθρωπο που τους βοηθά στις μπίζνες, τον Λαυρεντιάδη, κανένας δεν θα τολμήσει να τον βάλει φυλακή με τόσα εκκλησιαστικά παράστημα στο στήθος του.

■ Πόσο μας κόστισε;

Την ώρα που Μέρκελ, Σαρκοζί και σία έβγαζαν καπνούς από τ' αυτά μόλις άκουσαν για το δημοψήφισμα του Παπανδρέου, υπήρξαν δυο δημοσιεύματα, ένα στο Spiegel και ένα στους Financial Times, που έλεγαν «μπράβο Γιώργο». Πόσο μας κόστισαν (από τα μυστικά κονδύλια του ΥΠΕΞ), κύριε Μόσιαλε και κυρία Ξενογιαννακοπούλου, που διεκπεραιώσατε την παραγγελία του ΓΑΠ;

◆ Συμπόρευση με το ΚΚΕ – Λαϊκή εξουσία, αποδέσμευση από την ΕΕ, διαγραφή του χρέους – ΚΚΕ (αφίσα)

Με το που «μύρισαν» εκλογές βγήκε και η προεκλογική αφίσα του Περισσού. Προς το παρόν δεν λέει «ψηφίστε», περιορίζεται στο «συμπόρευση». Γιατί είναι προεκλογική αφίσα; Μα γιατί δεν περιλαμβάνει τη συνήθη αγωνιστική φρασεολογία. Το κέντρο βάρους πέφτει στη «συμπόρευση». Αρκεί η συμπόρευση με το ΚΚΕ για να γίνουν όλα τα... μαγικά: λαϊκή εξουσία, αποδέσμευση από την ΕΕ, διαγραφή του χρέους (η συντριβή του καπιταλισμού απουσίζει, αλλά αυτή μάλλον... διώχνει ψήφους, ενώ η λαϊκή εξουσία είναι τόσο αριστητή ως άλληκαν που κάνει μια χαρά την προεκλογική ψηφοσυλλεκτική δουλειά).

◆ Άλιτες ρουφιάνοι σταλινικοί – Είσαστε οι ίδιοι που σκοτώνετε Αρχειομαρξιστές αγωνιστές επειδή διαφωνούσαν με την πρωτοπορία σας. Είσαστε οι ίδιοι που ξεπουλήσατε τη λαϊκή επανάσταση με τη συνθήκη της Βάρκιζας. Είσαστε οι ίδιοι που προδώσατε και οδηγήσατε στο θάνατο σπηλαυτίζοντας την υπόληψη τους τους επαναστάτες Αρή Βελούχιώτη και Νίκο Πλουμπίδη. Είσαστε οι ίδιοι που συκοφαντήσατε και αποκηρύξατε τους «υποκινητές» της εξέγερσης του πολυτεχνείου, ενώ πρώτοι τρέξατε να καπελώσετε τον εορτασμό της επετείου της, όταν φάνηκε πως αυτή «δικαιώνεται». Είσαστε οι ίδιοι που ξεπουλήσατε και καταστείσατε δόλους τους μοχητικούς ογώνες της δεκαετίας του 70 για να εξασφαλίσετε τη νομιμοποίηση του καθεστώτος. Είσαστε οι ίδιοι που όταν οι ογκωτές Κουμής, Κανελοπούλου και Καλτεζάς πέφτανε νεκροί από την κρατική καταστολή, της κάνατε πλάτες οργανώνοντας πορείες ενάντια στους Αναφικούς. Είσαστε οι ίδιοι που χέρι-χέρι με τα MAT ξυλοκοπήσατε και συλλάβατε 158 νεολαίους, εικεταλλεύμενοι την αποχή των αναφρικών στο πολυτεχνείο του '98 χωρίς να έχει πέσει ούτε πέτρα. Είσαστε οι ίδιοι που κάνατε αλυσίδες προστασίας της αμερικανικής πρεσβείας σε αντιπολεμικά συλλαλητήρια. Είσαστε οι ίδιοι που ξεπουλήσατε τον δολοφονημένο από τους μπάτσους σύντροφό σας στις 20/10 στο βωμό πολιτικάντικων πατηνιδιών. – Το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι – Α (αφίσα)

Παραθέταμε ολόκληρο το κείμενο αυτού του «ντατζιμπά», γιατί αποτελεί μνημείο ιστορικού αναθεωρητισμού, διαστρέβλωσης της προγματικότητας, πολιτικαντισμού και αισχρής σπέκουλας. Οι δημιουργοί της αφίσας κάνουν, από τη δική τους σκοπιά, το ίδιο που κάνει ο Περισσός από τη δική του. Οπως ο Περισσός προσπαθεί να καπηλευτεί ένα ιστορικό παρελθόν με το οποίο δεν έχει καμιά σχέση, έτσι και οι εκδότες αυτής της αφίσας ταυτίζουν δύο περιόδους για να κάνουν φτηνιάρικη αντικομμουνιστική και αντισταλινική σπέκουλα και για να βγάλουν τα απωθημένα τους. Ανακατεύουν τη Βάρκιζα με το Πολυτεχνείο, τον Μπελογιάννη με τον Πλουμπίδη, τους Κουμή-Κανελλοπούλου με τους αρχειομαρξιστές και πάρει λέγοντας. Ανακατεύουν αλήθειες και ψέματα, κάνουν γαργάρα τεράστ

4μηνη Οικονομική Εξόρμηση

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ»

γιατί είναι και δική σας υπόθεση

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011 - ΓΕΝΑΡΗΣ 2012 – Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 100/87804638

Αλφόνσο Κάνο, ηγέτης των FARC

Πέθανε σαν αντάρτης

Με αεροπορικό βομβαρδισμό ο κολομβιανός στρατός έπληξε θέσεις των ανταρτών των FARC τραυματίζοντας τον ηγέτη του Άλφρόνο Κάνο, την Παρασκευή 4 Νοεμβρίου. Στη συνέχεια, ειδικές μονάδες του στρατού τον κυνήγησαν μέσα στη ζούγκλα, εντοπίζοντας και εκτελώντας τον, όταν πια είχε ξεμείνει από σφαίρες.

Το Σάββατο 5 Νοεμβρίου, η κεντρική γραμματεία του ανταρτικού εξέδωσε ανακοίνωση για τον θάνατο του Κάνο (δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα ANNECOL), την οποία παραθέτουμε.

Δημόσια Δήλωση

Ακούμε από την κολομβιανή οιλιγαρχία και τους στρατηγούς της την επίσημη ανακοίνωση του θανάτου του συντρόφου και διοικητή Άλφρόνο Κάνο. Ακόμα αντηχεί χαρούμενο το γέλιο τους και ο ενθουσιασμός του. Όλες οι φωνές συμφωνούν ότι αυτό σημαίνει το τέλος του αγώνα των ανταρτών στην Κολομβία.

Η μόνη πραγματικότητα που συμβολίζει ο θάνατος στη μάχη του συντρόφου Άλφρόνο Κάνο, είναι η αθάνατη αντίσταση του λαού της Κολομβίας, ο οποίος θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να ζει γονατιστός παρακαλώντας τους. Η ιστορία των αγώνων αυτού του λαού είναι γεμάτη από γυναίκες και άνδρες μάρτυρες που ποτέ δεν παρέδωσαν τα όπλα στον αγώνα για ισότητα και δικαιοσύνη.

Δεν είναι αυτή η πρώτη φορά που οι καταπιεσμένοι και οι εκμεταλλεύμενοι στην Κολομβία πενθούν για ένα από τους μεγαλύτερους ηγέτες τους. Ούτ

τε είναι ο πρώτος που θα αντικαταστήσουν, με θάρρος και απόλυτη πεποιθήση στη νίκη. Ειρήνη στην Κολομβία δεν θα γεννηθεί από την αποστράτευση των ανταρτών, αλλά από την κατάργηση των αιτιών που γεννούν το αντάρτικο, που πρόκειται να συνεχιστεί.

Ο σύντροφος και διοικητής Άλφρόνο Κάνο πέθανε πεπεισμένος για την ανάγκη για μια πολιτική λύσης και ειρήνης. Ζήτω τη μνήμη του διοικητή Άλφρόνο Κάνο!

Κεντρική Γραμματεία
των FARC-EP
Βουνά της Κολομβίας,
5 Νοεμβρίου 2011

Πλιατσικολόγοι και μαφιόζοι

Σε δεινούς πλιατσικολόγους έχουν αναδειχθεί οι πρώην αντικαθεστωτικοί με τις καταγγελίες σε βάρος τους από πολίτες συνεχώς να αυξάνονται. Σύμφωνα με τη βρετανική εφημερίδα The Telegraph, ομάδες αντικανταφικών, οπλισμένες σαν αιστακοί, περιφέρονται στην Τρίπολη κλέβοντας από αυτοκίνητα μέχρι ψυγεία και τηλεοράσεις από εγκαταλειμμένα σπίτια. Σε άλλες περιπτώσεις κάνουν απειλώσεις ανθρώπων επί πληρωμή, λειτουργώντας σαν κοινοί μαφιόζοι. Επίσης, σταματούν αυτοκίνητα στα σημεία ελέγχου, τα οποία επιτάσσουν, λέγοντας ότι θα τα επιστρέψουν στους ιδιοκτήτες τους μετά το τέλος της «επανάστασης». Διοικητής μιας απ' αυτές τις ένοπλες ομάδες είπε στη The Sunday Telegraph, ότι «είμαστε εδώ για να βοηθήσουμε στο χτίσιμο της δημοκρατίας και την προστασία της επανάστασης».

Στο μεταξύ, εκατοντάδες μαύροι λίθυοι και

μετανάστες, από το στρατόπεδο προσφύγων Ταρίκ Ματάρ, διαδηλώσαν στην πλατεία Μαρτύρων της Τρίπολης διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες διαβίωσης στα στρατόπεδα αλλά και την άρνηση των αντικανταφικών στο αίτημά τους να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Πολλοί από τους διαδηλωτές προέρχονται από την πόλη Ταουάργκα, την οποία οι αντικανταφικοί μετέτρεψαν σε πόλη-φάντασμα, δολοφονώντας, διώχνοντας ή φυλακίζοντας τους κατοίκους της.

Στα στρατόπεδα προσφύγων οι συνθήκες διαβίωσης είναι άθλιες, ενώ πολλές οικογένειες κυρίως μαύρων μεταναστών ζουν στις παραλίες και αποφεύγουν να κυκλοφορήσουν, γιατί δέχονται επιθέσεις από ένοπλες ομάδες. Ένοπλες ομάδες, κυρίως από την Μισράτα, επιτίθενται συχνά σε καταυλισμούς, ξυλοκοπώντας, δολοφονώντας ή απαγάγοντας ανθρώπους που κανείς δεν εντοπίζει πιοτέ ξανά.

ΒΑΘΥ
ΚΟΚΚΙΝΟ

Κοινοβουλευτικός περίπατος

Δεν είναι μόνο η Λιάνα Κανέλλη που στο βρετανικό Channel 4 δήλωσε με άψογο κοινοβουλευτικό ύφος, ότι «στις δημοκρατίες μόνη λύση είναι οι εκλογές». Ακόμα και τα πιο «σκληροπυρνικά» κομμάτια του Περισσού δεν χάνουν την ευκαιρία να πουν το ίδιο πράγμα με άλλα λόγια. Ειδικά τώρα που οι εκλογές κάποια στιγμή τον Φλεβάρη-Μάρτη έχουν κλειδώσει, όλος ο μηχανισμός προσαρμόζει την προπαγάνδα του στην εκλογική τακτική του κόμματος, η οποία ταυτίζεται με τη στρατηγική του.

Ιδού πώς εκλαϊκεύεται τη γραμμή τη Νομαρχιακή Οργάνωση Βιομηχανίας της ΚΟΑ του Περισσού, την παραμονή της εκδήλωσης που οργάνωσε με ομιλήτρια την Παπαρήγα (Ριζοσπάστης, 8.11.11). Εν αρχή έχουμε το κάλεσμα: «Συνάδελφε, συναδέλφισσα, εμπιστεύσου το ΚΚΕ. Μπορεί να μη συμφωνείς σε όλα μαζί του, ξέρεις όμως ότι είναι με τη δική σου πλευρά». Και μετά ακολουθεί περιγραφή του τι πρόκειται να γίνει, αν περισσότεροι εργαζόμενοι εμπιστευθούν εκλογικά τον Περισσό:

«Με αδύνατη κυβέρνηση, αστικά κόμματα και τις δυνάμεις του συμβιβασμού στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, με ισχυρό ΚΚΕ και ταξικά συνδικάτα, θα μεγαλώσουν οι δισκολίες των αστών. Οποιαδήποτε κυβέρνηση και αν προκύψει με οποιαδήποτε σύνθεση, πιο δύσκολα θα μπορέσει να εφαρμόσει τα αντιλαϊκά μέτρα που έχουν αποφασίσει ή να επιβάλει και άλλα καινούρια. Το εργατικό κίνημα από καλύτερες θέσεις θα συνεχίσει τη μάχη, για να καθιστερίσει, να αποτρέψει αντεργατικά μέτρα, να προχωρήσει την κοινωνική συμμαχία, να συσπειρώσει και άλλες δυνάμεις για να κερδίσει τον πόλεμο. Να έρθει στην εξουσία η εργατική τάξη, να αποδεσμεύσει τη χώρα από την ΕΕ, να διαγράψει το χρέος, να κοινωνικοποιήσει τα βασικά μέσα παραγωγής. Να οικοδομήσει το Σοσιαλισμό, πιο στέρεα, αφού έχει τη θετική και την αρνητική πείρα από το Σοσιαλισμό που οικοδομήθηκε».

Αφήσαμε σκόπιμα όλο το απόσπασμα, παρά τον περιορισμένο χώρο της στήλης, γιατί περιγράφει με γλαφυρό τρόπο έναν κοινοβουλευτικό περίπατο προς τον... σοσιαλισμό! Ομως, πριν φτάσουμε στον α' λα Περισσό «σοσιαλισμό» (που δεν έχει καμία σχέση με τον σοσιαλισμό), υπάρχει το σήμερα, το οποίο περιγράφεται χαρακτηριστικότατα.

Υπάρχει πιο αδύναμη κυβέρνηση από την κυβέρνηση Παπανδρέου, ιδιαίτερα το τελευταίο εξάμηνο; Κι όμως, αυτή παραγωγή έχει κυβέρνηση, με υπουργούς και βουλευτές να μη μπορούν να κυκλοφορήσουν ούτε στα χωρία τους, με εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να τη μουντζώνουν στο Σύνταγμα ή να στρώνουν στο κυνήγι υπουργούς και βουλευτές στις παρελάσεις της 28ης Οκτωβρη, ψήφισε τη πιο αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, ξεπλώνοντας μέσα σε λίγους μήνες κατακτήσεις μισού αιώνα. Κι όταν τα πράγματα ψιλοστρίμωχαν, το σύστημα βρήκε λύση μέσα από μια κυβέρνηση συνεργασίας των δυο μεγάλων κομμάτων, με συμμετοχή του ΛΑΟΣ (ενδεχομένως και της Μπακογιάνη). Λύση που έπεισε την Κουβέλη και ο Οικολόγοι.

Η σημερινή λύση αποτελεί πρόκριμα και για το μέλλον. Εχει διαμορφωθεί μια ευρύτατη συμμαχία αστικών πολιτικών δυνάμεων υπέρ της πολιτικής που υπαγορεύεται από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και την οποία στηρίζει η ντόπια αστική τάξη. Κοινοβουλευτικά, λοιπόν, το σύστημα δεν πρόκειται να κινδυνεύει στο άμεσο μέλλον. Σε άλλους δρόμους πρέπει ν' αναζητήσει αγωνιστική διέξιδο η εργατική τάξη. Ο Περισσός όμως, προσπαθεί να φουσκώσει τα μυστά των εργαζόμενων με φρούδες ελπίδες, για να πετύχει την εκλογική του ενίσχυση, το μόνο που τον ενδιαφέρει.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακτέλο 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΠΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκαδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αρ. Ανησ 24 - Αιγαλεο

